

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 564

Een Huwelijksreis.

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES

DUBEC
J.V.K.

1re Sorte Fabrique de **DUBEL SCHWARZ**
2e **DUBEC SOUS LE GLAS ULTRA**
3e **DUBEC AROMATISEE**
4e **DUBEC**

J. VAN KERCKHOFF, AMSTERDAM

Médaille d'Or 1889 - EN ARGENT Diplôme d'honneur
à l'Exposition Universelle de Bruxelles 1892 - des Pays-Bas
Amsterdam 1893

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, SINGEL 326, AMSTERDAM.

NIEUWE SERIE.

EEN HUWELIJKSREIS.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij één of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN

EERSTE HOOFDSTUK.

De dubbelgangers.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No 308
Buffalo Bill	208
Raffles	238
Wie is de Misdadiger	1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van de afzenders naam en adres op den kruisband.

Indien er in den avond van den 15 September 1911 wandelaars waren geweest op het strand nabij Cherbourg, dan hadden zij getuige kunnen zijn van het altijd impossante uitvaren van een groot stoomschip uit de haven van Havre.

Het was een prachtige herfstavond, de zee was kalm en de hemel een zwart fluweelen kussen met tallooze glinsterende sterren beprikt.

Heel in de verte gloeiden de havenlichten en het groote licht van den vuurtoren, terwijl in de nabijheid geen andere lichten te bespeuren vielen dan de in gelen schijn gloeiende patrijspoorten, benevens de witte, roode en groene dekluchten van het groote, statig voortglidende schip.

Het was het groote stoomschip „Rotterdam“, dat juist van Havre was vertrokken, waar het de Fransche passagiers had opgenomen.

Het was omstreeks middernacht en de reizigers, die te Rotterdam hun intrek op het schip hadden genomen en uit België, Nederland, Duitsland of Rusland kwamen, sliepen reeds

Raffles 564.

of hadden zich althans in hunne hutten teruggetrokken

Onder de passagiers, die zich in de Fransche havenstad hadden ingescheept, bevonden zich een tweetal heeren van zeer aristocratisch voorkomen, van wie er echter een, en wel de kleinste der twee, zich in weerwil van deze voornaamheid, tamelijk onrustig had getoond.

Op de kade voor het aan boord gaan, had hij verscheidene malen omgekeken, alsof hij bang was, dat iemand op het laatste oogenblik hem zou kunnen beletten aan boord te gaan, terwijl hij, toen hij eenmaal voet aan dek had gezet, zich zoo spoedig mogelijk naar beneden, naar zijn hut had begeven.

Zijn metgezel daarentegen was de kalmte en rust in persoon en ofschoon hij de onrust van zijn reisgenoot zag, had hij daar niets anders dan een medelijdenden glimlach voor over.

De nieuw aangekomen passagiers hadden niet veel bagage bij zich, hetgeen niet te verwonderen viel, daar het stoomschip een Middellandsche Zeereis naar Spanje, Monte Carlo en Egypte maakte.

Het waren allen plezierreizigers, die den kouden winter in het Noorden wilden ontvluchten. — —

Reeds den volgenden dag, toen de passagiers wakker werden, had het koude weer, waarvan zij nog te lijden hadden gehad aan de kusten van Frankrijk, plaats gemaakt voor het warmere Spaansche klimaat en in plaats dat zij, gehuld in een dikke jas heen en weer moesten stappen op het dek, om zich warm te houden tegen den killen wind, konden zij zich koesteren in de zon, die met haar warme, stovende stralen het schip bescheen.

Deze klimaatsverandering was de eerste verrassing voor de passagiers en de tweede was de kennismaking met de te Håvre aan boord gekomenen.

De meesten hunner hadden zich reeds in het eerste uur na het ontbijt voorgesteld, hoewel er ook onder waren, die blijkbaar niet veel om die kennismaking gaven, althans zich geen moeite gaven zich voor te stellen en alleen of met hun reisgenooten ontbeten.

Onder deze laatsten bevonden zich ook de twee heeren, van wie de een zich zoo onrustig had gedragen bij de inscheping. Thans was echter van die onrust niets meer te merken.

Na het ontbijt had het tweetal zich even in hun hut teruggetrokken, om even daarna weer te voorschijn te komen, teneinde zich zoo goed mogelijk en ieder naar zijn eigen keuze te gaan vermaken.

Daar het zulk heerlijk warm en windstil weer was, werd een ruim gebruik gemaakt van de vele lig- en dekstoelen, van waar men een prachtig uitzicht had op de zee, die onder de zonnestrallen straalde en schitterde, terwijl men er tevens van zijn lectuur kon genieten.

De jongste der twee heeren, die zich zoo onrustig had getoond, bleek bij nadere beschouwing een heel aardige en prettige verschijning te zijn. Hij was niet groot van stuk, maar zeer welgevormd, had blond haar en leuke jongensachtige blauwe oogen, waarmede hij, nu althans, onbezorgd de wereld inkeek.

Hij had een donkerblauw costuum aan en een witte pet met zwart glimmenden klep op het hoofd.

Ook hij had zich in een dekstoel neergevlijd en lag nu met droomerigen blik voor zich uit te staren, nu en dan een blik slaande in het boek, dat hij in de hand hield.

Plotseling richtte hij zijn oogen van het boek naar twee passagiers, een heer en een dame, die bij de verschansing stonden en mompelde:

„Nu zou ik wel eens willen weten, wat dat voor een dame is, met wie Edward daar staat te praten.”

Vol belangstelling keek hij naar het tweetal en verbaasde zich er over, dat zijn vriend, hoewel hij vlak bij hem stond, er in het geheel

geen plan op scheen te hebben om hem bij zich te roepen en hem aan de dame voor te stellen.

„Sapperloot”, vervolgde hij tot zichzelf, „een merkwaardigen smaak legt mijn vriend en meester daar aan den dag. Het is ongetwijfeld een ordinair persoontje, dat, ondanks haar diamanten, welke zij op opvallende wijze draagt, en haar nieuwste Parijsche toilet, toch niet de dame is, die zij wil schijnen.

„Daar is iets niet in den haak!

„Een avonturierster is zij niet, daarvoor beweegt zij zich niet gemakkelijk genoeg. Zij ziet er meer uit als een gewezen modiste, die door een rijken aanbieder aan toiletten en diamanten is gekomen.

„Het moet een rare kerel zijn, die aanbieder! In elk geval — in mijn smaak valt zij niet.”

Hij verdiepte zich weer in zijn lectuur,

Toen hij een hoofdstuk had uitgelezen, bemerkte hij, dat het tweetal nog op dezelfde plaats stond en dat de heer nu en dan zijn arm om het middel der dame sloeg en zeer innig tegen haar deed.

„Wel alle duivels!” vloekte de jonge man zacht, zijn boek dichtslaande, „is Edward gek geworden? Ik begrijp er niets van!”

Plotseling bemerkte de dame in kwestie, dat de jonge man hen gadesloeg en daar dit haar onaangenaam scheen te zijn, trok zij haar cavalier mee weg en maakte een wandeling met hem over het dek.

De jonge man stond op, legde het boek op zijn stoel, ten teken, dat de plaats bezet was en begaf zich naar de rooksalon.

Toen hij daar binnentrad, bleef hij plotseling, als vastgenageld staan. Alsof het een spook was, wat hij zag, zoo staarde hij zijn vriend aan, dien hij nog zoo juist op dek had gezien en die nu hier in een der clubfauteuils zat, de beenen over elkaar geslagen, een sigaret rookend en de Parijsche „Figaro” lezend.

De jonge man was van oordeel, dat zijn vriend moest kunnen tooveren, want in plaats van het lichtgrijze costuum, dat hij zooeven had gedragen, had hij nu een blauw aan.

Een uitroep van verbazing deed hem opkijken. Hij keerde het hoofd om naar den binnentredende en zei, terwijl hij de asch van zijn sigaret afwipte:

„Aha, Charly, ben jij het? Waarom staar je mij zoo eigenaardig aan? Is er iets gebeurd?”

„Ja”, antwoordde de jonge man, „er is zeker iets gebeurd!

„Daarjuist zie ik je boven, op dek in een lichtgrijs costuum met een mij onbekende jonge dame, die mij absoluut niet beviel en waarmee je amour stond te maken en een paar oogenblikken later — — zit je hier — — een — twee — drie — in een ander toilet en sigaretten rookend, je krant te lezen!”

De ander lachte en zei:

„Charly, Charly, kom eens wat dichterbij, opdat ik je aan je oor kan trekken. Je hebt beneden aan het buffet zeker een stevigen ochtendborrel genomen, om je zenuwen, waarvan je gisteravond zoo'n last had, te verdrijven, anders begrijp ik niet, dat je zoo in de war kunt zijn.

Ik ben niet met een jonge dame, die niet in jouw smaak valt, wezen wandelen en ik bezit evenmin een lichtgrijs costuum. Neen, ik zit hier reeds minstens een uur op je te wachten.”

„Dat is onmogelijk!” antwoordde de jonge man, „er is nog geen druppel sterke drank over mijn lippen gekomen en ik geloof niet, dat de thee, die ik aan het ontbijt heb gehad, mijn hersens van streek heeft gebracht!

„Ik heb je ongeveer drie kwartier lang op dek met de bewuste dame gadegeslagen en je waart niet verder van mij af dan hoogstens zes meter.”

„Steward!” riep de toegesprokene in plaats van te antwoorden.

„U wensch, mijnheer?” klonk het antwoord.

„Deze heer”, sprak hij, die in de clubfauteuil zit, „beweert, dat ik zooveel op dek ben geweest. Vertel hem eens, hoe lang ik hier al zit.”

„Een uur, Sir,” zei de man, zonder de minste aarzeling.

„Een uur?” herhaalde de jonge man op verbaasden toon. „Dat is haast niet te gelooven! Dan heb ik een spook gezien!”

„Pardon”, bracht de steward nu in het midden, „ik heb uw gesprek gehoord. Het vertrek hier is klein en zoodoende werd ik getuige van uw onderhoud, zonder het te willen.

„Maar gij hebt volkomen gelijk. Er bevindt zich hier aan boord een heer, die opvallend op mijnheer hier gelijk en die in gezelschap is van een dame.

„Men zou kunnen meenen, dat het tweelingbroeders zijn, in elk geval zijn zij dubbelgangers.”

De beide heeren hadden met belangstelling naar de uiteenzetting van den steward geluisterd en bedankten hem nu met een knikje.

„Nu is het raadsel opgelost,” zei de langste der twee heeren, een man van bijna volmaakte lichaamsvormen, lang en slank met een fraai besneden gelaat, waarin een paar koele, lichtgrijze oogen stonden, die nu en dan met een gloed als van gesmolten metaal konden schitteren.

„Nu is het raadsel opgelost. Je hebt dus zooveel mijn evenbeeld gezien en het toeval wil, dat dat evenbeeld zich hier aan boord bevindt, iets dat aanleiding zou kunnen geven tot de meest wanhopige verwickelingen.”

Hij wendde zich weer tot den steward en vroeg:

„Weet je ook hoe dien heer, die zooveel op mij gelijkt, heet?”

„In de passagierslijst”, antwoordde de steward, „staat hij ingeschreven als Otto Muller, particulier, en echtgenoot. Ik geloof, dat het paar zich op de huwelijksreis bevindt.”

„Zoo, zoo, dan zou ik dus heel gemakkelijk voor den echtgenoot kunnen spelen”, lachte de slanke, zwarte heer.

„Neen”, antwoordde zijn vriend, die als Charly werd aangesproken, hoofdschuddend. „Dat is niets voor jouw smaak. De jonge vrouw ziet er zóó burgerlijk en dom uit, dat je al van te voren voor het twijfelachtige genoegen zoudt bedanken.

„Ik zou je raden, ten einde niet voor haar echtgenoot te worden aangezien, het een of andere uiterlijke kenteeken, zoals bijvoorbeeld een vuurroode das, te dragen. Anders omhelst de jonge vrouw je op een goeden dag per abuis.

„Ik durf wedden, dat die liefkoozingen je niet zouden bekoren.”

„Dat kan wekelijk heel aardig worden”, meende de ander. „Ik ga nu wat op dek wandelen en zal mijn tweelingbroer eens nauwkeurig opnemen.”

Beide heeren verlieten nu de rooksalon en begaven zich naar het dek.

Op eenigen afstand van hen wandelde inderdaad de bewuste passagier in het lichtgrijze costuum, de zoogenaamde heer Otto Muller, met zijn jonge vrouw.

Bij de borstwering, die het wandeldek van de eerste-klasse-passagiers van dat van de tweede klasse scheidt, keerde het paar om en wandelde verder in tegenovergestelde richting, zoodat het tweetal de twee heeren, die zooveel de rooksalon hadden verlaten, noodzakelijk moest tegenkomen.

Dit geschiedde dan ook en toen de dame de lange, slanke heer zag, werden hare oogen groot en rond van verbazing.

Daarop begon zij te lachen en alle vier keken elkaar hartelijk lachend aan.

Daarop stak de heer in het lichtgrijze costuum den oudste der beide vrienden, zijn dubbelganger, zijn gehandschoende hand toe en riep uit:

„Wel, dat is al heel toevallig, Lord Aberdeen, dat wij elkaar na twee jaar weer ontmoeten! Om 's hemels wil, doe mij een groot genoegen en laat ons dezen keer door uiterlijke kenteekenen onzen geachten medereizigers duidelijker te kennen geven, dat wij niet één en dezelfde persoon zijn, dan toenmaals te Ostende, waar de meest ingewikkelde verwaringen ontstonden door de aanwezigheid van ons beiden.”

De als lord Aberdeen aangesprokene lachte en zei:

„Die tijd behoort tot mijn aangenaamste herinneringen, Uwe Hoogheid."

„Psst!" — — — viel de heer Otto Muller hem in de rede. „Ik reis volkomen incognito."

Hij wierp een veelzeggenden blik op de jonge dame aan zijn arm, waarop de ander met een glimlachje antwoordde.

„Ik heb mij dan ook in de passagierslijst ingeschreven als Otto Muller, particulier", vervolgde de heer Muller. „Wees zoo vriendelijk, mylord, mij niet aan te spreken als Hoogheid, maar mij Muller te noemen."

„Met alle genoegen," antwoordde de ander, „het zal mij niet veel moeite kosten. Uw aangenomen naam valt niet moeilijk te onthouden."

„Ik mag zeker wel van deze gelegenheid gebruik maken, om u mede te deelen dat ook ik niet onder mijn waren naam reis. Ik heb daarvoor ook bijzondere redenen, al is er in mijn geval ook geen dame in het spel."

De lange, slanke heer had bij deze laatste woorden zijn stem laten dalen, opdat de dame, die op eenigen afstand stond, ze niet kon hooren.

Maar nu verhief hij zijn stem weer en zei:

„Sta mij toe, u mijn vriend voor te stellen."

Hij maakte een handbeweging naar zijn vriend:

„Charly Brand uit Parijs."

Otto Muller stelde nu ook zijn reisgenoot voor en hiermede was het ijs gebroken.

Aangenaam babbelend wandelden zij samen over het dek en de passagiers, welke zij tegenkwamen, bleven verbaasd staan en amuseerden zich kostelijk om de opvallende en merkwaardige gelijkenis, welke er bestond tusschen de beide heeren Muller en Schmidt, welke laatste naam door den langen slanken heer was aangenomen.

De passagiers, die met het oog op de groote gelijkenis der twee heeren naar hunne namen informeerden, waren niet uitgepraat over het toeval, dat deze twee mannen, die zoo merkwaardig veel op elkaar geleken, twee zulke algemeen voorkomende namen hadden en men hield ze voor Duitschers.

Dit was, wat den heer Otto Muller betreft, ook volkomen juist, maar niemand kwam ooit den waren naam te weten van hem, die zich onder den aangenomen naam Schmidt gecamoufleerd had, want dan hadden zij gezien, dat hij geen Duitscher, maar een Engelschman was.

Lord William Aberdeen had voor gewoonte vaak een anderen naam aan te nemen. Nu eens heette hij Graaf Palmhurst dan weer Lord Chesterfield, maar dat al deze namen slechts er voor dienden om zijn waren naam te verbergen dat wist niemand behalve zijn vriend en secretaris, die door den Lord aan

den heer Otto Muller als Charles Brand was voorgesteld. Nog slechts één persoon op de geheele wereld was er van op de hoogte, namelijk James Henderson, de chauffeur van den Lord, die hem vaak op zijn reizen vergezelde, maar nu thuis was gebleven, omdat Lord Aberdeen overhaast uit Londen, waar hij woonde, had moeten vertrekken.

Waarom hij zoo overhaast was vertrokken? — zal misschien de lezer vragen. Wanneer wij de reden hiervan uiteenzetten dan is men tevens op de hoogte, waarom Charles Brand op den avond van zijn inscheeping te Havre zoo zenuwachtig was geweest.

Lord William Aberdeen, alias Graaf Chesterfield, alias Schmidt alias enz. was niemand anders dan Lord Edward Lister, of wel John Raffles, de beruchte gentleman-inbreker, over wiens daden niet alleen Europa, maar zelfs de heele nieuwe wereld sprak.

John Raffles, de vijand der politie, maar tevens van de beroeps misdadigers, die zich niet ontzien te stelen zelfs van hen, die door moeizamen en stagen arbeid een eerlijk stuk brood verdienen en daarbij geen menschenleven ontzien.

Lord Edward Lister, die wegens zijn groote menschenliefde, die hem er toe gebracht had het beroep te kiezen, dat hem onder en boven de wet stelde, daar het tot taak had, af te nemen van hem, die te veel had, om het te geven aan hem, die te weinig had, deze Lord Lister had zich weer eens ter wille van zijn evenmensch in moeilijkheden gebracht en was daardoor overhaast moeten vluchten.

Door deze overhaasting was hij ook niet in de gelegenheid geweest, zich te vermommen, een kunst, die hij meesterlijk verstond, daar hij door middel van allerlei zelf uitgevonden en vervaardigde kleurwatertjes in staat was zich een volkomen ander uiterlijk te geven, zonder daarbij zelfs gebruik te behoeven maken van baarden of pruiken, daar zijn watertjes hem in staat stelden zijn huid, die van nature strak en gespannen was, tot een rimpelig en tanig vel te maken, hetgeen hem het aanzien van een grijsaard kon geven. Ook had hij zich wel eens het voorkomen gegeven van een knappe, jonge dame, zonder dat men zelfs onder het helderste daglicht, dit bedrog had mogen onderkennen.

Een en ander was oorzaak, dat de politie, die hem reeds jaren tevergeefs zocht, in twijfel verkeerde over zijn ware uiterlijk en meende, dat men zijn waar gelaat nog nimmer had gezien, hetgeen aanleiding was geweest tot den bijnaam de Groote Onbekende, welke hem dan ook volkomen waardig was.

Maar, zooals gezegd was zijn plotselinge vlucht uit Londen noodzakelijk geweest, daar Raffles zich tot een daad had laten verleiden,

die spontaan in hem opkwam, zoodat hij geen tijd had gehad zijn uiterlijk te veranderen. In het volgende hoofdstuk wordt deze daad verhaald, maar wij kunnen hier al vast zeggen, dat er verschillende ambtenaren bij tegenwoordig waren, die thans eenige houvast hadden aan zijn uiterlijk en hem aanstonds gingen zoeken.

Raffles was met Brand hals over kop per trein naar Dover gegaan, had daar de middagboot genomen naar Calais, was vervolgens naar Havre gegaan, om daar zich in te schepen op de „Rotterdam”.

Eerst toen zij zich aan boord bevonden van dat groote schip had Brand, die zijn zenuwen lang zoo goed niet meester was als zijn vriend, zich veilig gevoeld. En nu maakten zij dus een gedwongen vacantiereis op de Noord Zee, iets dat de beide vrienden in ieder geval aangenaamer was, dan een arrestatie.

Intusschen ging het leven aan boord zijn gewonen gang, daar niemand natuurlijk kon vermoeden wie zij eigenlijk in den persoon van den heer Schmidt en diens secretaris, Charles Brand, aan boord gekregen hadden.

Zelfs de heer Otto Muller wist dat niet, want deze had indertijd kennis gemaakt met John Raffles onder den naam Lord William Aberdeen, een naam waarvan de Groote Onbekende zich vaak bediende, wanneer hij met vacantië buitenslands vertoefde.

Twee dagen nadat Raffles en zijn vriend te Havre aan boord waren gekomen, liep de stoomboot de haven van Lissabon binnen en de passagiers namen de gelegenheid waar om, gedurende het oponthoud in de haven, de stad te bezoeken en de beroemde vorstengraven te gaan zien.

Als in een panopticum werden hun daar de gebalsemde Portugeesche koningen getoond.

Het maakte een onaangename indruk, dat de lijken van Don Pedro en diens zoon waren ten toon gesteld. Het gelaat van den koning was, tengevolge der verwonding, griezelig om aan te zien.

Zonder eenige piëteit vertelde de Portugeesche grafbewaker de levensgeschiedenis en het einde van den door moord om het leven gekomen koning en verlucht ademden de bezoekers op, toen zij weer aan boord van het schip waren.

Het diner smaakte den meesten van hen dientengevolge niet.

Er heerschte aan tafel een eenigszins gedrukte stemming en het werd als een welkome afwisseling beschouwd, toen zich vlak vóór het vertrek van de boot eensklaps een incident voordeed.

Juist waren de touwen los gegooid en begon de schroef van het groote schip te wentelen, toen van de kade een kleine stoombarkas

naderde, waarin zich eenige gesticuleerende heeren bevonden, die, naar bleek, te kennen wilden geven, dat het schip nog even moest wachten.

De kapitein, die zelf op de brug stond, gaf last te stoppen en Charles Brand keek angstig zijn vriend en meester aan, daar hij zich afvroeg of daar in dat kleine bootje misschien eenige dienaren van de politie naderden, om Raffles te komen arresteeren.

Deze echter bleef volmaakt kalm de gebeurtenissen afwachten. Hij had reeds zoo vaak voor heete vuren gestaan, dat dit kleine incident hem niet zenuwachtig maakte. Hij was er van overtuigd, wanneer werkelijk mocht blijken, dat hij zich in gevaar bevond, dat hij zich nog op het laatste oogenblik op de een of andere wijze in veiligheid zou kunnen stellen.

Het bleek voor de zooveelste maal, dat Raffles gelijk had, zich niet bezorgd te maken vóór den tijd. In het bootje bevond zich een expresse besteller van de Portugeesche post. Hij scheen voor iemand aan boord gewichtige stukken mee te brengen.

Eenige oogenblikken later klonk de stem van den beambte, die aan boord de postzaken behandelde; deze riep:

„Expressebrief voor den heer Otto Muller! Mijnheer Otto Muller!”

Onmiddellijk kwam deze aangeloopen en de postbode kon hem de brieven overhandigen.

Daarop zette zich de stoomboot voor de tweede maal en nu voorgoed in beweging, om koers te nemen naar Napels. — —

Terwijl de heer Otto Muller zijn brieven las, zaten Lord Lister en Charly Brand in een beschut hoekje op dek te rooken.

„Wij zullen te Napels het schip verlaten”, zei Lord Lister tot Brand, „ik ben van plan, nu wij toch op reis zijn, naar Rome door te gaan en daar den winter door te brengen.”

„Mij is elke plaats aangenaamer dan Londen”, antwoordde de secretaris. „Het scheelde weinig, of men had ons kort voor ons vertrek, ondanks al onze voorzorgsmaatregelen, toch nog gevangen genomen.

„Hoofd-inspecteur Baxter wordt langzamerhand slimmer!”

„Nonsens!” lachte Raffles, „ik vind, dat hij van week tot week dommer wordt.

„Zijn onhandig optreden, toen hij slechts een hand had uit te steken om mij in hechtenis te nemen, en in mijn plaats weer een verkeerde pakte, getuigt niet van groote volmaaktheid zijner geestesgaven.

„Als ik mij niet vergis, bevindt zich hier aan boord een meer gevaarlijk mensch dan Baxter.

„Wat vertel je me daar?” riep Brand verschrift uit. „Wie is dat dan?”

„Dat is die lange, magere man, met dien hangknevel en die schele oogen. Hij heet, als ik mij niet vergis, Margotte en is een detective van de Fransche Service de Sureté Generale.

Hij schijnt den een of ander te vervolgen en heeft, geloof ik, niet het flauwste vermoeden van mijn aanwezigheid hier aan boord."

Een hoorbare zucht ontsnapte aan de lippen van Brand, toen hij antwoordde:

„Ik heb meer dan genoeg van dat eeuwige vervolgd worden door detectives! Maar zeg eens, ik heb het je al eerder willen vragen, wie is eigenlijk die Otto Muller?"

Raffles lachte vroolijk en zei:

„Een der lichtzinnigste en meest ondoordacht levende menschen, die ik ooit hebt leeren kennen!

Hij is echter een aardige kerel, ofschoon hij van koninklijke bloede is. Hij is de vorst Von Plessenheim, heeft een klein vorstendom en regeert in zijn land als een soeverein.

„Ik leerde hem kennen als lid van de Oosterder speelclub. Wij waren toentertijd goede vrienden en tevens het voorwerp van een algemeene hilariteit.

„Wij gelijken zoo fabelachtig veel op elkaar, dat toen in Ostende de merkwaardigste vergissingen plaats hadden, terwijl ik geen moeite deed, ze te voorkomen.

„Wij verschillen alleen wat ons karakter betreft."

„Wat zou dat voor een dame zijn?" vroeg Brand verder, „met wie de vorst reist onder den naam van Muller en echtgenoot?"

„Wie?" antwoordde Raffles schouderophallend, „volgens mijn meening een onbeduidende gewezen modiste, waarop de vorst op het oogenblik verliefd is.

„Weet je Charly, mannen die over de vijfen-veertig zijn, zooals de vorst en ik, verbazen hun medemenschen af en toe door onbegrijpelijke afwijkingen van het normale. Je zult deze opmerking nog meerdere malen kunnen maken."

Op dit oogenblik kwam een steward naar hen toe en zei, Raffles aansprekend:

„Pardon! Ik moet u even storen! De heer Otto Muller laat den heer Schmidt verzoeken, bij hem in de hut te willen komen. Mijnheer heeft een gewichtige zaak met u te bespreken."

Raffles stond onmiddellijk op en volgde den steward.

Terwijl Raffles met zijn dubbelganger in gesprek is en Brand droomerig zijn blikken over het glinsterende, rusteloze water laat glijden, willen wij zien om welke reden Raffles zoo overhaast Londen, ja zelfs Engeland moest verlaten.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een meesterstuk.

In Scotland Yard ging weer alles verkeerd. Het geheele huis stond op stelten.

De hoofd-inspecteur Baxter raasde, vloekte en tierde, zijn secretaris, inspecteur Marholm, bijgenaamd de Vloo, Baxter's rechterhand, deed hetzelfde; de dienstdoende commissarissen van politie en de overige inspecteurs vloekten, tierden en raasden, de agenten zelfs raasden, vloekten en tierden, want de Lord-Mayor

had den hoofd-inspecteur een uitbrander gegeven, Baxter had die verder doorgegeven aan de vlooi, de vlooi aan de commissarissen, de commissarissen aan de inspecteurs, de inspecteurs aan de sergeant, de sergeant aan de politie-agenten en verder werd de booze bui van den Lord-Mayor gekoeld op de echtgenooten van de Engelsche politie-beambten en eindigde in stukgegooid huisraad en verbrand eten.

Als een lawine was de uitbrander van den Lord-Mayor op Scotland Yard gevallen.

En waarom?

Omdat John Raffles het had gewaagd, op een zitting van de rechtbank in Old Bailey een zijner meester-streken uit te voeren, waarover geheel Londen zich amuseerde.

En daar was waarlijk ook wel reden toe.

Zooals men weet is Engeland het land der tradities. Nergens worden oude gewoonten en gebruiken meer in eere gehouden, dan in het land der Britten. Gewoonlijk is dit wel aardig, omdat er iets schilderachtigs mede gepaard gaat, waarvoor als voorbeeld kan dienen, de ingewikkelde gebruiken in het parlement, de witte pruiken der rechters en advocaten en nog een heeleboel dingen meer.

Er zijn echter ook vreemde gebruiken blijven bestaan, die een beschaafd land feitelijk onwaardig zijn. Zoo is men in Engeland nog steeds in staat iemand tot een hooë officieele post te benoemen, zelfs al heeft de uitverkorene er nog minder verstand van dan de eerste de beste straatventer.

Dat de politie van Scotland Yard zoo'n geduchte uitbrander had gekregen van den Lord Mayor was in hoofdzaak te wijten aan het feit, dat de streek van Raffles geschied was voor het Hof, waarvan een broeder van den Lord-Mayor president was. Deze man was daarvoor totaal onbekwaam.

Hij was een zeer pedant en weinig intelligent heerschap, en vooral om zijn onverbidde-lijk strenge uitspraken zeer gevreesd in Londen.

Een arme werkman stond dien morgen voor het gerecht en moest zich wegens diefstal van een pond sterling verantwoorden, die hij zijn werkgever had ontstolen.

De geschiedenis, welke aanleiding had gegeven tot het gebeurde, was zeer droevig en zou elken anderen rechter mild gestemd hebben.

Alleen den broeder van zijn lordschap niet.

De werkman, die slechts een schamel inkomen had, had een vrouw en acht kinderen, waarvan vier tegelijk ernstig ziek lagen.

Deze ziekte verslond spoedig de weinige spaarpenningen, welke de man bezat en de dokter had hem gezegd, dat hij alleen door uiterst sterke voeding, wijn en vruchten, de verzwakte kinderen in leven kon houden.

De werkgever van den armen man had hem zijn verzoek om voorschot eenvoudig geweigerd.

Hij behoorde, evenals de rechter, tot de hardvochtigen, die hun medemenschen alleen beoordeelen naar hetgeen zij als werkkraft presteeren.

Hij toonde niet het minste medegevoel voor den nood en het lijden zijner arbeiders.

In een aanval van wanhoop had de arme

kerel toen diefstal gepleegd en uit het geldkistje van zijn werkgever, dat op de schrijftafel stond, een goudstuk — ter waarde van een pond — genomen.

Met tranen in de oogen bekende hij den rechter zijn schuld en smeekte om een milde uitspraak.

Op de publieke tribune werd af en toe het onderdrukte snikken van dames vernomen en men besloot een collecte te houden voor den armen man en vader.

Maar Zijn Lordschap, die zich fier de strengste rechter van geheel Engeland noemde, dacht er anders over.

Hij verhief zich in het ambtscostuum, zooals men dat in Engeland draagt; hij had de witte pruik op het hoofd en om den hals den kraag ter grootte van een wagenrad, die den zwarten mantel van boven afsluit en sprak:

„De daad van beklagde wijst op een buitengewone verdorvenheid.

Wanneer een mensch die geen werk heeft steelt, wanneer een mensch die een misdadiger van beroep is een dergelijke daad pleegt, dan verdient hij een milde uitspraak, want dan wordt hij eigenlijk door de omstandigheden gedwongen om te stelen.

Wanneer echter een man, op wien tot dusverre niets te zeggen viel, een eerzaam, fatsoenlijk burger, die werk heeft, zich tot diefstal laat verleiden, dan verdient dat een strenger oordeel.

Maar nog scherper moet dit oordeel worden, wanneer hij er zelfs niet voor terugdeinst den man, die hem slechts weldaden heeft bezworen, doordat hij hem werk en dus brood geeft, wanneer hij zulk een man besteelt!

Zijn werkgever te bestelen, is de grootste misdaad, die bestaat.

Het allerergste, mijneheeren gezworenen, is het echter, wanneer zulk een mensch ook nog meent de mildheid der jury te mogen inroepen!

Zijn verdediger wees zooveen op het feit, dat beklagde acht kinderen heeft.

Mijneheeren, deze acht kinderen zijn geen verontschuldiging, integendeel, zij getuigen slechts van het luie leven van den beklagde. Want als men acht kinderen heeft, dan moet men daarvoor zorgen en niet die zorg een ander op de schouders schuiven. Dan moet men hard werken om het brood te verdienen voor zijn gezin, waaraan tevens nog het voordeel verbonden is, dat men dan een goed voorbeeld geeft aan zijn kinderen, terwijl, wanneer men nu een zacht oordeel zou uitspreken, al die kinderen zouden kunnen gaan meenen, dat zij het voetspoor van dien vader mogen volgen en later ook aan het stelen mogen gaan."

Terwijl de rechter aldus de grootste dwaasheid tegen de jury stond te verkondigen, trad

een man in burgerkleeren de rechtszaal binnen, liep achter de rechterstafel om, nam een stoel, ging daarop staan en tilde de aan den muur hangende klok van haar plaats.

Daar het volgens Engelsch gebruik zeer vrij toegaat in het gerechtslokaal, wekte zijn verschijning geen verwondering op.

Alleen vroeg een der leden van de balie, die het dichtstbij zat, wat hij met de klok ging doen.

„Ik moet de klok hiernaast in orde maken, ik ben uurwerkmaker,” antwoordde de man en verdween.

De rechter had intusschen zijn rede verder gehouden en juist toen de man met de klok de zaal verliet, sprak hij:

„En daarom verzoek ik de jury, neen, eisch ik van haar, dat zij het schuldig zal uitspreken, opdat op den beklagde de volle straf kan worden toegepast en deze is drie jaar gevangenisstraf, welke onmiddellijk zal ingaan.”

Snikkend viel de arme man voorover met het hoofd op de bank der beschuldigten, tetterwijl in het publiek luide kreten van ontstemming werden vernomen.

Maar nu gebeurde er iets onverwachts.

Plotseling verhief zich vol waardigheid de griffier en sprak tot den rechter:

„Ik maak er uw Lordschap opmerkzaam op, dat ik het tijdstip van het begin der straf voor beklagde niet zal kunnen vaststellen, daar de officieele klok niet aanwezig is.”

De president keek naar den muur, waar de klok had gehangen.

De andere rechters eveneens.

Geen hunner wist, wat hij moest zeggen, want volgens een aloude Engelsche wet moet de aanvang der straf nauwkeurig worden geregistreerd volgens de klok, die achter de rechterstafel hangt!

Maar die was verdwenen!

Nu stond de verdediger op.

„Ik stel voor, den beklagde uit zijn hechtenis te ontslaan en het rechtsgeding voor ongeldig te verklaren, omdat de tijd niet kan worden vastgesteld.”

„Ik zal den tijd volgens mijn horloge vaststellen!” antwoordde de rechter op scherp toon.

„Dat zou in strijd zijn met de wet, Uw Lordschap!” zei de verdediger. „Uw horloge is niet de bij de wet bedoelde officieele klok en daar iedere minuut kostbaar is in het leven van een mensch, kunnen wij reeds nu niet meer aangeven, hoeveel minuten verstreken zijn na de uitspraak.

„Ik stel de ongeldigheidsverklaring voor.”

Op dit oogenblik trad een der gerechtsdie-

naren binnen en legde een briefje voor den verdediger neer.

Deze opende het haastig en las het.

Met gespannen aandacht keek, zoowel de rechtbank als het publiek naar hem. Men vermoedde bij intuïtie, dat het in verband stond met dit eigenaardig geval.

Eensklaps begon de verdediger hartelijk te lachen en op zoo duidelijken toon, dat ieder het kon hooren, zei hij:

„Mijneheeren, ik krijg hier het volgende bericht:

Zeer geachte heer advocaat! Wees zoo goed, den rechter en de jury mee te deelen, dat ik de klok heb gestolen, opdat mijnheer de rechter voortaan niet meer zulke wreede vonnissen kan vellen als hij heden van plan was te doen.

Groetend,

JOHN RAFFLES.”

Het bulderend gelach, dat den gestrengen rechter, den broeder van den Lordmayor, vanuit de publieke tribune en ook van de leden der balie in de ooren klonk, zal hij waarschijnlijk zijn heele leven niet hebben vergeten.

Des avonds las men het geval in alle kranten, maar reeds eerder wist de Lordmayor van Londen het en onmiddellijk ontving hoofd-inspecteur Baxter een brief van vier zijdes met een geweldigen uitbrander, omdat het hem nog steeds niet was gelukt, John Raffles te arresteren.

Den volgenden dag ontving Baxter van een zijner detectives bericht, dat twee heeren, van wie op een ontegenzeggelijk het signalement van John Raffles, zooals deze zich in de rechtszaal had vertoond, paste, zich te Hâvre aan boord van de Nederlandsche passagiersboot „Rotterdam” hadden ingescheept.

Dadelijk stelde hij zich in verbinding met het scheepsagentuur te Rotterdam en kreeg bericht, dat het schip Lissabon aandeed en zich van daar naar Napels zou begeven.

Waarschijnlijk zou het reeds weer uit de haven van de Portugeesche hoofdstad vertrokken zijn.

Men wachtte elk oogenblik het telegrafische bericht daaromtrent.

„All right!” bromde Baxter, „dan zal ik de beide heeren door de Italiaansche politie te Napels laten inrekenen. Ik hoop, dat ik ze eindelijk in handen krijg.

„Raffles zal niet voor een tweeden keer een klok uit de rechtszaal stelen!”

DERDE HOOFDSTUK.

Een zeldzaam voorstel.

Zijn Doorluchtigheid de vorst Von Plessenheim, alias Otto Muller, zat in de statiehut, welke hij op het schip bewoonde, voor de sierlijke mahoniehouten schrijftafel en trommelde nerveus met de slanke, aristocratische vingers op het spiegelglad gepolijste tafelblad.

Af en toe luisterde hij in de richting van een aangrenzende hut, waarvan de deur in de zijne uitkwam, maar die gesloten was.

Daar was de hut van zijn beminde, of, zooals men veronderstelde, van mevrouw Amanda Muller.

De steward trad binnen en kondigde aan:

„Mr. Schmidt!”

Onmiddellijk stond de vorst op en ging Lord Lister, alias Reginald Schmidt, eenige schreden tegemoet.

Hij stak hem beide handen toe en riep:

„Ik dank u, mylord — pardon, Mr. Schmidt, dat gij zoo vriendelijk zijt, aan mijn verzoek gehoor te geven. Ik zou wel aan dek gekomen zijn, maar hetgeen ik tot u te zeggen heb, kan alleen geschieden in een gesloten hut.”

„Gij maakt mij nieuwsgierig, Mr. Muller”, lachte Raffles, „welke gewichtige dingen kunt gij met mij te verhandelen hebben?”

De vorst bood Raffles een der gemakkelijke leeren fauteuils aan, schoof hem een zilveren sigarettenkoker toe en bediende ook zichzelf, toen de Grootte Onbekende er een sigaret uit had genomen.

Nadat beide heeren hadden opgestoken, haalde de vorst den expresse-brief, dien hij eenige uren geleden had ontvangen, te voorschijn en zei:

„Ik heb een zeer vriendelijk verzoek aan u, mylord. Een verzoek, dat ik alleen daarom durf uit te spreken, omdat ik mij van Ostende nog uw groote welwillendheid herinner, terwijl uw optimistische levensbeschouwing voor mij het bewijs is, dat ge er niets op tegen zult hebben eens een vermakelijk en kostelijk avontuur te beleven.

Toch zou ik aan een en ander nimmer hebben durven denken, indien ik niet wist tevens met een hoog beschaafd man te doen te hebben. Verschillende voorvallen te Ostende in die dagen hebben mij daarvan het bewijs geleverd.

„Gij waart voor mij sinds dien tijd het type van een volmaakt gentleman en ik vlei mij met

de gedachte, dat ik mij u als voorbeeld heb genomen, sinds ik u heb leeren kennen.”

„Om 's hemels wil!” riep Raffles met een afwerende beweging, „neem mijn persoon toch niet als voorbeeld! Gij zoudt u daar niet goed bij bevinden.”

„Nu, nu,” antwoordde de vorst, die meende dat Raffles alleen uit bescheidenheid zoo sprak.

„Het is zooals ik zeg. Ik heb groote achting voor uw beminnelijkheid, mijn vriend, ik zie in uw geheele wezen het beeld van den volmaakten edelman, slechts één ding verbaast mij: gij schijnt weinig belangstelling te hebben voor het schoone geslacht.”

De vorst keek zijn bezoeker met vorschenden blik aan en hoopte eenig antwoord te zullen krijgen.

Maar Raffles zat met onveranderde gelaatsuitdrukking, met het eene been over het andere geslagen en keek den rook zijner sigaret na.

Na eenige oogenblikken sprak de vorst weer:

„Ik bedoel namelijk, dat ik u nog nooit aan de zijde van een schoone vrouw heb gezien. Heeft dit een bepaalde reden?”

De Grootte Onbekende knipte de asch van zijn sigaret en zei:

„Zeer zeker, Uwe Hoogheid! De vrouwen, die werkelijk schoon en geestig zijn, de vrouwen, die een man van karakter, zooals ik mij verbeeld er een te zijn, in werkelijkheid slechts kunnen bekoren, deze vrouwen, Uwe Hoogheid, zijn helaas niet meer vrij.

„Ik heb tot dusverre altijd het ongeluk gehad, een beetje te laat te komen. En voor andere vrouwen bedank ik.”

„Wel”, hernam de vorst, „dan ben ik gelukkiger. Kijk eens hier!”

Hij maakte een handbeweging naar de deur en hij wierp een hartstochtelijken blik in die richting, alsof zijn geliefde vóór hem stond.

„Daar heb ik de bekoorlijkste vrouw van de wereld, naar wie mijn hart jarenlang heeft gesmacht en toch ben ik door wreede banden geketend. Slavenketenen van stand en geboorte — de boeien van een gedwongen huwelijk, zoodat ik als een misdadiger onder een valschen naam met mijn geliefde op reis moet gaan, om het noodlot eenige uren van geluk af te persen.

„Tracht u eens in mijn geval in te denken; bedenk, dat mij niets heiliger is dan mijn lief-

de voor deze aangeboden vrouw — en gij zult het verzoek dat ik tot u wil richten, niet verkeerd opvatten!

„Om kort te gaan, Lord Aberdeen, mijn verzoek is dit:

„Wees mijn plaatsvervanger!”

Een oogenblik was Raffles stom van verbazing.

Hij begreep er niets van.

Dat de vorst hem vroeg zijn plaatsvervanger te zijn, was uit hoofde van hunne bijzondere gelijkenis niet zoo heel gek, maar wanneer hij dacht aan hetgeen de vorst hem zoo juist had gezegd over zijn liefde voor de vrouw, die hem op deze reis vergezelde, dan... Het kon de bedoeling van den vorst toch niet zijn, dat hij hier of ergens anders in plaats van den vorst bij deze vrouw zich gedroeg alsof...

Raffles moest onwillekeurig glimlachen bij deze gedachte, schudde toen het hoofd en zei:

„Hoe bedoelt gij dat, Hoogheid?”

De vorst stak een versche sigaret op en antwoordde:

„De zaak is eenvoudig. Ik ontving zoeven van mijn hofmaarschalk uit Bücklingsburg gewichtige tijdingen, welke, in verband met verschillende regeeringszaken, mijn onmiddellijke terugkeer noodig maken.

„Eigenlijk zijn het geen regeeringszaken, doch is het slechts een kwestie van aanwezig zijn.

„De Keizer van Siam namelijk heeft in de onmiddellijke nabijheid van mijn vorstendom een kasteel en is van plan, zich daar binnenkort eenige weken op te houden.

„Hij neemt een dergelijke gelegenheid altijd te baat om mijn residentie te bezoeken; er wordt dan een kleine inspectie over de troepen gehouden, ik dineer met hem en de zaak is afgeloopen.

„Het geheel is niet meer dan een tooneel-effect, zooals ik u vertelde, niets anders dan eenvoudig een kwestie van aanwezig zijn.

„Ik speel in deze comédie de rol van een pop met mechaniek.

„In plaats van klein tenue trekt men 's morgens groot tenue aan en ontvangt dan in een rijtuig met vier paarden bespannen, zijn machtigen neef uit Achter-Indië.

De voorgeschreven broederkussen op linker- en rechterwang worden gewisseld, daarbij eenige innige handdrukken, eenige beminnelijke woorden, men laat een paar regimenten defileeren, praat over de manoeuvres en de laatste vlootrevue, spreekt op beleefden toon tegen elkaar, vermijdt uit principe elk ernstig gesprek, gaat aan tafel zitten, eet wat de hofkeuken opdischt, houdt een toast op den machtigen neef, krijgt een toast terug en vergezelt hem tot aan de deur der eetzaal.

„Dan omhelst men elkaar weer, zooals dat

is voorgeschreven, drukt elkaar nogmaals de handen en gaat naar bed met het aangename bewustzijn, zijn plicht als een trouw vader te hebben vervuld voor de welvaart van het land.

„Ziet gij, mylord, voor die ceremoniën wensch ik u als plaatsvervanger.

„Dat wil zeggen, alleen wanneer gij mij gaarne dezen grooten dienst bewijst.

„Ik zou nu niet graag afscheid willen nemen van het voorwerp mijner liefde. Wilt gij het uitstapje voor mijn rekening maken?

„Gij weet niet, welk een genoegen gij mij zult doen door het inwilligen van mijn verzoek. Wanneer u iets gelegen is aan een ridderorde van mijn vorstendom, zoek dan uit mijn koffer die uit, welke u het best bevalt.”

Raffles glimlachte.

„Hebt gij uw orden in uw koffer, evenals men overhemdknoopjes en dergelijke dingen meeneemt, Hoogheid?” vroeg hij.

„Ja”, lachte de vorst, „soms vergelijk ik mijzelf bij een handelsreiziger.

„Elke kellner, commissaris van politie of andere officieele persoon van groot gewicht kan zoo'n ding uit mijn koffer krijgen.

„Als ze op zijn, bestel ik weer nieuwe.”

Raffles dacht eenige minuten na, rookte zwijgend zijn sigaret en zei toen:

„Uit vriendschap voor u, Hoogheid, en omdat ik mij geheel in uw toestand kan verplaatsen, wil ik u gaarne van dienst zijn en u voor eenigen tijd in uw vorstendom vertegenwoordigen.

„Natuurlijk moet ik nauwkeurig door u worden ingelicht, opdat ik niet uit mijn rol val, vooral bij inspectie van de troepen en dergelijke officieele aangelegenheden.”

De vorst knikte heftig met het hoofd en zei:

„Het spreekt van zelf, dat ik u van alles nauwkeurig op de hoogte zal brengen en wat de inspectie van de troepen betreft, als er een oogenblik mocht komen, waarin gij niet weet, wat gij moet doen, laat gij de kerels eenvoudig aantreden en sneller marcheeren, dat is mijn methode en daarmee heeft men altijd succes.

„En wees voor het overige onbezorgd, ik wil u namelijk eerlijk bekennen, dat ik zelf zelden weet, wat ik te doen heb.

„Daarvoor is mijn hofmaarschalk er, die kerel is wonderlijk goed op de hoogte!

„Ik zeg u, Lord Aberdeen, gij zult verbaasd staan over alles wat hij weet.

„Te beginnen met de uniformen welke gij te dragen hebt, tot aan de ridderorden, waarmee gij u moet tooien, van de hoofdbedekking tot aan de laarzen, wanneer gij moet opstaan en om hoe laat gij moet eten, hij weet het allemaal precies.

„Bovendien is er ook mijn minister van staat, dr. Von Thorn, die alle mogelijke rede-

voeringen in elkaar zet. Heusch, gij behoeft u om niets te bekommeren.

„Die man komt 's morgens bij u en zegt:

„Uwe Hoogheid! Vandaag moet gij dat en dat zeggen, hij leest u den inhoud van uw rede voor en legt die dan meteen, keurig met de schrijfmachine geschreven, voor u op de schrijftafel neer.

„En zoo gaat het den geheelen dag door.

„De dokter komt en zegt: Uwe Hoogheid moet een rijtoer gaan maken.

„De kamerdienaar meldt: Uwe Hoogheid, het bad is gereed!

„Kort en goed, gij hebt verder niets te doen, dan u door al die menschen, die er voor zijn, als een uurwerk te laten opwinden, te laten kleeden en opvoeden.”

Raffles, die alles met een glimlach had aan-gehoord, begon nu zoo hartelijk te lachen, dat de vorst er mee instemde.

Maar eensklaps betrok zijn gezicht. Hij scheen ergens aan te denken en vroeg met een meewarigen opslag van zijn oogen:

„Ik denk daar plotseling aan iets, Hoogheid, hetgeen, vrees ik, de oorzaak zal zijn van het mislukken van ons plan. U hebt waarschijnlijk niet gedacht aan uw echtgenoot?”

Maar nu was het de beurt van den vorst om te gaan lachen.

„Wees daar niet bang voor,” zei hij. „Onze verhouding is al jaren lang van dien aard, dat wij slechts officieel man en vrouw zijn, anders niet. Ik neem de volle vrijheid te gaan en staan waar ik wil en ik laat haar daarin ook volkomen de vrijheid. Het zal u gerust stellen als ik zeg, dat zij daar ook een behoorlijk gebruik van maakt. Mocht zij u willen spreken, dan wendt gij eenvoudig regeeringszaken voor.

„Ik heb bijvoorbeeld de gewoonte om 's avonds het licht te laten branden tot 's morgens drie of vier uur.

„Ook laat ik achter de ramen, waarvan de gordijnen dan zijn gesloten, een kamerdienaar heen en weer loopen, zoodat zijn schaduw op de gordijnen valt.

„Tegenover de vensters van mijn werkkamer bevinden zich namelijk de vertrekken mijner hooge gemalin.

„Op die manier toon ik haar, hoe ik, overladen met regeeringszaken, tot in den ochtend door moet werken.

„Dat is namelijk de hoofdzaak bij ons, vorsten. Men moet de kunst verstaan, zich altijd zeer gewichtig voor te doen en nooit uit zijn rol te vallen.”

„En hoe staat het met de financiën?” vroeg Raffles, „als ik betalingen moet doen?”

„Onzin!” lachte de vorst, „gij hebt geen betalingen te doen; betalingen worden alleen aan u gedaan. Dat wil zeggen, gij ziet daarvan niets.

„Maar het is goed, dat gij mij daaraan herinnert, want de eerste, die bij u zal verschijnen en u zijn diensten zal komen aanbieden, is de financier Stern.

„Dat is mijn vertrouwde.

„Een uitstekende kerel, een kolossale kop, alleen houdt hij de duiten een beetje te zeer vast.

„Meestal klaagt hij, dat hij geen geld heeft, maar dat moet gij niet gelooven. Hij wil altijd het voordeel van den Staat.

„Elk oogenblik zucht hij: Hoogheid, gij verlangt te veel geld. Hoogheid, ik begrijp niet, wat gij met al dat geld doet!

„Kort en goed, die Stern is mijn portemonnaie; van hem leef ik en hij kent mijn wenschen beter dan ik zelf.

„Hij legt mij altijd kwitanties voor, die ik dan onderteeiken en dat is alles, wat ik aan financieele zaken doe.”

„Een prachtige inrichting, ik wou, dat ik ook zoo'n geheimen financier had”, lachte Raffles.

„Bijna had ik nog iets vergeten”, hernam de vorst, „er is een persoon aan mijn hof, dien ik zooveel mogelijk uit den weg ga. Dat is de hofpredikant.

„Ziet gij, mylord, ik ben geen godloocheenaar, maar die vent is een huichelaar en dat stuit mij tegen de borst.”

„Nu”, zei Raffles, „ik zal hem op zijn eksterooen trappen.”

„Doet dat!” zei de vorst, „ik kan hem namelijk niet kwijt raken.

„Alleen het idee, dat die man eindelijk eens zijn meerdere zou hebben gevonden, zou voldoende zijn om u als mijn plaatsvervanger te zenden.

„En nu zal ik u dit cheque-boek op de Duitse Bank geven en dan verzoek ik u, al uw uitgaven op reis te trekken op de Duitse Bank.”

„Gij schenkt mij een groot vertrouwen”, hernam Raffles, „maar omdat ik eenmaal „ja” heb gezegd zal ik beproeven, mijn uitgaven, die gewoonlijk vrij aanzienlijk zijn, niet hooger te maken dan uw middelen dat veroorloven.”

Samen zaten zij nog een half uur aangenaam te babbelen bij een snel opgediend ontbijt. De vorst gaf Raffles nog eenige documenten en papieren, benevens zijn zegelring en den kleinen koffer met ordeteekenen.

„Als ik de ridderordekist nu eens leeg maak?” vroeg Raffles.

„Hindert niets!” antwoordde Zijne Hoogheid. „Als ze op zijn, worden er weer nieuwe gemaakt.”

Daarop maakte de vorst snel een einde aan het gesprek. Hij haastte zich naar de deur om te informeren, of zijn geliefde klaar was met haar toilet.

„Wanneer ontmoeten wij elkaar weer, Hoogheid?" vroeg Raffles bij het afscheid nemen.

De vorst dacht eenige seconden na en antwoordde:

„Ik had mij voorgenomen, een huwelijksreis van zes weken te maken.

„Drie zijn er reeds om. Wij zien elkaar dus over drie weken terug in hotel Kaiserhof te Berlijn, waar ik weer zal opduiken als vorst Von Plessenheim.

„Ik zal dan niets anders te doen hebben dan den last van mijn waardigheid weer op mijn schouders te nemen en u te bedanken voor uw welwillendheid mij een paar weken te hebben vervangen."

De beide heeren, die, daar zij dien dag toevallig beiden een blauw costuum droegen, als twee druppelen water op elkaar geleken, schudden elkaar de hand en namen afscheid. Even daarna verliet Raffles met het leeren valies in de hand de kajuit.

Charles Brand verwachtte hem in hun gemeenschappelijke hut.

Hij zag aan het lachende gelaat van zijn vriend, dat dezen iets bijzonders amusants moest zijn overkomen.

„Kom eens hier, beste jongen", begon Raffles, „jij hebt immers al zoolang naar een ridderorde verlangd? Ik zal je aan eentje helpen."

Brand wist eerst niet, wat hij van die woorden moest denken. Hij meende, dat Raffles hem voor den gek hield.

Maar hoe verbaasd was hij, toen zijn vriend het leeren valies opende en er eenige dozijnen kleine doosjes uitnam, waarin, in watten gehuld, allerlei medailles, kruisen en met edelstenen versierde ordeteekenen lagen, terwijl ook allerlei gekleurd ordelint te voorschijn kwam.

Dit laatste liet Raffles door zijn vingers glijden en zei:

„Hoeveel meter heb je nodig om over de borst te dragen? Je ziet, dat hier genoeg voorradig is om je er als een paaschos mee te versieren."

Brand keek met groote verbaasde oogen naar het koffertje met ridderorden en dacht niet anders dan dat Raffles ze gestolen had.

„Ik bid je, Edward," riep hij uit, „sluit dien rommel weer weg, of liever, gooi het over boord. Wat wil je met dien boel doen? Als de eigenaar bemerkt, dat hij bestolen is, laat de kapitein alle kajuiten doorzoeken en ik zou hier geen enkel plaatsje weten waar je dat waardeloos tuig zoudt kunnen verbergen."

„Domkop!" lachte Raffles, „deze ridderorden zijn mijn eigendom!

„Maar dat is waar ook! Jij weet natuurlijk nog niet wat er met mij gebeurd is. Dat zal ik je eens gauw vertellen en dan verzoek ik je

wat meer eerbied voor mijn persoon te hebben, want ik ben niet meer John Raffles of Lord Edward Lister, of zoo je wilt Lord William Aberdeen, maar Zijne Koninklijke Hoogheid Vorst Kurt von Plessenheim. Asjebliet! Wat zeg je daar van? Vlieg een, twee, drie in de houding, dan benoem ik je op slag tot mijn persoonlijke adjudant en heet je voortaan Charles von Brand. Is-t-ie goed of niet?"

Brand antwoordde niet, maar keek zijn vriend aan op een wijze alsof hij dacht, dat deze gek geworden was.

Raffles begon te lachen en zei:

„Charly, die open mond past heelemaal niet bij een adjudant van een vorst. Doe hem gauw dicht, sta niet zoo suf te kijken en ga dan naar de hut van den heer Otto Muller en laat je daar den koffer met de uniformen, degens en andere dingen geven, zooals ik dat met hem heb afgesproken."

„Wat moet ik doen?" vroeg Brand, wien het geheele geval als een flauwe grap voorkwam.

Raffles herhaalde nogmaals langzaam en duidelijk:

„Ga naar de kajuit van den heer Otto Muller en laat je daar den koffer geven met de kleedingstukken, zooals ik dat met hem heb besproken."

Hoofdschuddend ging de secretaris heen.

Hij begreep van de zaak niet veel en nog minder, toen de zoogenaamde heer Otto Muller hem een grooten leeren koffer, benevens twee stuks handbagage, welke laatste, naar den vorm te oordeelen, helmen en petten moesten bevatten, meegaf.

„Denk er vooral om," zei de vorst, „dat gij door geen steward wordt verrast. Dat moet vermeden worden."

Brand had geluk op den korten weg, dien hij moest afleggen, want het was juist vóór het diner en nergens was een steward te zien.

„Het heeft vrij lang geduurd, eer je terugkwam," merkte Raffles op, „ik wilde je juist tegemoet gaan."

Met de sleutels, die Brand ook meegekregen had, opende Raffles den uniformkoffer en nam er de klein-generaalsuniform uit, welke gewoonlijk door vorsten wordt gedragen.

Hij spreidde de kleedingstukken op het bed uit en keek zijn vriend met een vroolijk gelaat aan.

„Wat zeg je er van, Charly?" vroeg hij. „Denk je dat zoo'n uniform me zal staan?"

Daar Brand nog steeds niet wist wát hij er van denken moest, begon Raffles wederom te lachen, klopte zijn vriend op den schouder en drukte hem in een stoel.

„Ga eens zitten, Charly," zei hij, „dan zal ik je wat vertellen."

En terwijl Raffles zijn vriend een sigaret liet opsteken en zelf ook begon te rooken, ver-

telde hij hem de geheele geschiedenis, die zich in de hut van den vorst von Plessenheim had afgespeeld.

Nu begreep Brand alles en ofschoon hij aanvankelijk vreesde, dat er niet veel van deze comédie terecht zou komen, moest hij later bekennen, dat hij de zaak een weinig te donker inszag, daar Raffles door zijn groote gelijkenis met den vorst en zijn aangeboren imitatietalent, de aangewezen man was om een dergelijke rol met succes te spelen.

Hij eindigde zelfs met er schik in te krijgen en ging vol ijver aan den gang, om zijn vriend te helpen zich in de klaar gelegde uniform te kleeden. Daar Raffles hetzelfde figuur had als de vorst, paste alles hem als aangegoten.

„Het staat je prachtig!” riep Brand vol bewondering uit, „ook de helm is niets te groot of te klein!”

„Zoo!” zei Raffles, „ga nu naar den kapitein en deel hem mede, dat de vorst Von Plessenheim hem wensch te spreken.”

Brand kweet zich van zijn taak, maar kwam dra tot de ontdekking dat dit nog zoo gemakkelijk niet was.

De kapitein namelijk meende eerst, dat Brand dronken was.

Hij lachte hartelijk, toen deze den wensch van den vorst Von Plessenheim te kennen gaf en ook de bij hem staande officieren lachten mee.

„Neem mij niet kwalijk!” zei Brand vol waardigheid en op scherpen toon, „gij hebt zeker gehoord, wat ik u zei:

Zijne Hoogheid de Vorst von Plessenheim wensch u te spreken en ik verzoek u, mij te volgen.”

„Mijnheer!” riep de kapitein uit, „houdt gij mij voor krankzinnig of zijt gij het zelf! Ik heb geen vorst Von Plessenheim aan boord!”

„Gij hebt hem aan boord zonder het te weten,” antwoordde Brand. „Zijne Hoogheid staat op uw passagierslijst ingeschreven als de heer Reginald Schmidt.”

Nu zetten de kapitein een verbaasd gezicht.

Hij wendde zich tot zijn eersten officier met de woorden:

„Deze man maakt toch niet den indruk alsof hij onwaarheid spreekt. Misschien is het een feit, en is Zijne Hoogheid hier werkelijk aan boord. Ik zal eens poolshoogte gaan nemen.”

Eenige minuten daarna stond de kapitein zwijsend en verbaasd tegenover Raffles en groette op militaire wijze.

„Kom naderbij, kapitein,” zei deze, „ik wil u over dienstzaken spreken.

„Ik verzoek u, daar ik mijn reis moet afbreken, de eerste stoomboot, die passeert, door vlagge-signaal te praaien en mij door een boot te laten overbrengen.”

„Zeer goed, Hoogheid!” antwoordde de kapitein.

„Als u dit mocht gelukken, dan zal ik u de eer aandoen, u voor dezen dienst een onderscheiding toe te kennen,” hernam Raffles.

„Ik dank Uwe Hoogheid onderdanig,” zei de kapitein met een buiging. „Ik zal mijn uiterste best doen in den koers te blijven van de Hamburger Lloydbooten, opdat uw wensch kan worden vervuld.”

Raffles gaf door een handbeweging te kennen, dat het gesprek was afgelopen. De kapitein salueerde en verliet de kajuit.

Nauwelijks was de deur achter hem dicht gevallen of de twee vrienden ontspanden hun effen, strakke gezichten en barstten in een zacht, doch vroolijk lachen uit. Brand moest Raffles een compliment maken, dat deze zijn rol zoo voortreffelijk had gespeeld en voorspelde een ononderbroken succes, als dat zoo voortging.

Intusschen was de kapitein naar zijn kaartenkamer terugggegaan. Hij vertelde wat hem overkomen was aan den eersten officier, deze weer aan den tweede en zoo vervolgens, zoodat het weldra geen geheim meer was.

De passagiers waren nog niet in de eetzaal voor het diner bijeengekomen, toen het gerucht reeds als een loopend vuurtje de ronde deed:

„Zijne Hoogheid de Vorst von Plessenheim is aan boord.” — — —

Aan tafel werden voor den vorst, alias Raffles en voor den nieuwbakken baron Von Brand bijzondere eereplaatsen ingericht en niemand vermoedde, dat de zich onder de passagiers bevindende Otto Muller de vorst was en dat op zijn eereplaats de plaatsvervanger, de veel gezochte Lord Lister, alias John Raffles zat.

Aan tafel heerschte een opgewekte geest, vooral toen de pseudo-vorst von Plessenheim opstond, om een toast op de aanwezige dames te drinken. In een geestige rede deelde hij mede door een brief naar zijn vorstendom terug geroepen te zijn, omdat hem daar verschillende regeringsplichten wachtten. Hij nam afscheid van de passagiers en zeide, dat hij zijn aangenaam verblijf aan boord van de „Rotterdam” nimmer zou vergeten en toen hierop een luid bravo volgde en de dames hare neusjes in de fijne zakdoekjes snoten, om hare tranen te verbergen, had het weinig gescheeld of Raffles had zich te buiten gegaan aan het uitdeelen van ridderorden, waarvan hij er immers tóch zoo'n boel in zijn koffer had. Hij bedacht zich echter gelukkig bittijds en bepaalde zich er toe alleen den kapitein een ridderorde te overhandigen, waarmede de man overgelukkig was.

Reeds dienzelfden namiddag gelukte het den kapitein, een stoomschip door vlaggensignalen zijn wensch te kennen te geven.

Tegen zes uur verliet Lord Edward Lister, alias vorst Kurt von Plessenheim, het schip en begaf zich in een stoombarkas naar de Duitse boot.

In eerbiedige houding, met ontbloote hoofden, keken de mannelijke passagiers hem na, terwijl de dames met zakdoeken wuifden.

De kapitein echter stond in militair saluerende houding aan de valreep en had zijn nieuwe decoratie op de borst. Een zalig glimlachje lag op zijn gelaat. Hij wilde wel, dat hij elken dag een vorst incognito aan boord had.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

VIERDE HOOFDSTUK.

Hoofd-Inspecteur Baxter van Scotland Yard in de knel.

Na het vertrek van den Vorst von Plessenheim was het aan boord van het Stoomschip „Rotterdam” lang zoo geanimeerd niet meer, als toen hij er wèl was. Iedereen verlangde naar het einde van de reis en men was algemeen verheugd, toen men Napels naderde.

Vóór het debarkeeren stond den passagiers echter nog een sensationeele verrassing te wachten.

Toen het schip de haven van Napels binnenliep, verscheen er dadelijk een politieboot.

Een Italiaansche officier van politie met een dozijn detectives kwamen aan boord en de officier wendde zich tot den kapitein.

„Wij hebben uit Londen van den hoofd-inspecteur van politie Baxter bericht gekregen,” zei hij, „dat zich hier aan boord zeer waarschijnlijk de veelgezochte avonturier Lord Edward Lister mote bevinden. Ik moet alle passagiers om hun identiteitsbewijzen verzoeken.”

De kapitein verklaarde niemand aan boord te hebben van dien naam, maar kon natuurlijk niets anders doen, dan toestemming geven, om een onderzoek in te stellen.

De Italiaansche beambten doorzochten nu het schip.

De passen van alle reizigers, ook die van den heer Otto Muller en echtgenoot, werden in volkomen orde bevonden.

De detectives konden geen verdachte personen ontdekken.

Als laatste passagier, die geen pas had, werd de Parijsche detective Margotte door den Ita-

liaanschen politieofficier aan een verhoor onderworpen.

„Gij komt mij uiterst verdacht voor,” zei de Italiaan.

„Haal toch geen onzin uit,” antwoordde de detective, „ik ben een collega van u.”

„Dat kan iedereen wel zeggen,” lachte de Italiaan, „bewijs het mij door uw papieren.”

„Ik heb geen papieren bij mij,” antwoordde de man. „Ik ben in opdracht van mijn regering hals over kop aan boord van dit schip gekomen, om den vorst Von Plessenheim, dien wij van spionage verdenken, in het oog te houden.

Mijn regering heeft zich helaas vergist.

Hij, dien ik voor den vorst moest houden, is een eenvoudig particulier op zijn huwelijksreis, terwijl de werkelijke vorst Von Plessenheim, dien ik niet kende, gistermiddag het schip heeft verlaten.”

Bij het hooren van deze woorden spitste de Italiaansche politie-officier de ooren. Dát klonk verdacht.

„Wie heeft het schip gistermiddag verlaten?” vroeg hij.

„Ik zei het u reeds”, antwoordde de Fransman, „de vorst Von Plessenheim met zijn adjudant.”

De kapitein, die het gesprek bijwoonde, mengde er zich nu in en vertelde den officier van politie het voorgevallene.

De Italiaan vloekte en beweerde, dat dit geen zuivere koffie was.

„Ik geloof", zei hij, „dat de vogel mij ontsnapt is. Merkwaardig, zooveel geluk als die kerel heeft. Maar misschien zal het mij toch lukken en ik zal dadelijk naar Londen telegrafeeren. Misschien kan inspecteur Baxter met zijn beambten den avonturier te Hamburg opvangen en arresteren."

„Haal uzelf geen onaangenaamheden op den hals," waarschuwde de kapitein. „Het is geen avonturier geweest, dien ik aan boord had, maar inderdaad de vorst Von Plessenheim. Overtuigt u zelf!"

Hij wees naar de orde op zijn borst.

„Deze onderscheiding heb ik van Zijne Hoogheid gekregen. Een avonturier kan geen decoraties verleenen! De bijbehorende oorkonde is echt."

„Ik zal het aan mijn collega's in Londen overlaten, zich onaangenaamheden op den hals te halen", antwoordde de Italiaansche officier van politie.

„Het is mijn plicht hen van de gebeurtenissen op de hoogte te stellen en zij moeten dan maar weten wat te doen. Ik bemoei mij er verder niet mee.

„Voorloopig moet ik dezen heer", hij wees naar den Franschen beambte, „als gearresteerd verklaren, daar hij geen papieren betreffende zijn persoon bij zich heeft."

„Nu, ik denk", lachte de Franschman, „dat u juist op dit oogenblik het ontbreken mijner papieren mijn identiteit als detective het beste moest bewijzen."

„Eigenlijk hebt gij gelijk!" antwoordde de Italiaan, „iemand die geen papieren bij zich heeft, en niet kan bewijzen wie hij is, zou best een detective kunnen zijn.

„Maar ik kan niet anders handelen. Ik moet u, totdat ik de bevestiging uwer opgaven uit Parijs heb ontvangen, in hechtenis nemen. Volg mij in naam der wet."

Zoo geschiedde het, dat de eene politiebeambte den anderen gevangen nam, inplaats van Raffles. —

Nog dienzelfden middag telegrafeerde het Italiaansche hoofd-bureau van politie naar Scotland Yard te Londen. Het was een uitvoerig cijfer-telegram en bevatte een volledig verhaal van de mislukking der arrestatie van Raffles en tevens van het vertrek in volle zee van den Vorst von Plessenheim, die overgegaan was op een schip van de Middellandsche Zee-lijn met bestemming naar Hamburg.

Dit telegram werd tegen het vallen van den avond te Londen ontvangen en bracht op het Londensche hoofd-bureau van politie de noodige consternatie te weeg.

Het telegram werd natuurlijk overhandigd aan den hoofd-inspecteur en zijn secretaris Marholm sloeg hem in het geheim gade om te

zien, welken indruk het telegram op den machtigen chef maakte.

De vloot kon tevreden zijn, want Baxter glimlachte vergenoegd, wreef zich de handen en zei op luide toon:

„Gelukkig. Nu heb ik hem eindelijk in de val!"

„Wien hebt gij in de val?" vroeg Marholm, „Onzen vriend Raffles soms?"

„G o d d a m! De duivel hale je!" vloekte Baxter, „wat gaat het jou aan, als ik in mezelf spreker?"

„Dat gaat mij inderdaad niets aan!" antwoordde Marholm en hij legde de pen op tafel, een teeken, dat hij van plan was met zijn chef te gaan debatteeren. „Maar ik vraag het uit belangstelling voor den dienst. Als ik niets vraag, ben ik onverschillig en is het óók niet goed."

Terwijl Marholm deze woorden sprak, stopte hij zijn pijp en keek schuin naar zijn chef Baxter, die met de handen op den rug en een gefronst voorhoofd in het bureau begon op en neer te loopen.

Deze scheen zich echter vast voorgenomen te hebben niet met zijn secretaris te gaan redetwisten, waarschijnlijk omdat hij wel wist, dat hij bij zoo'n gesprek altijd aan het kortste einde trok. Hij liet daarom Marholm kalm zijn pijp stoppen, iets dat hij anders nooit toeliet, zonder er wat van te zeggen.

Marholm intusschen haastte zich niet.

Hij had zich reeds den geheelen ochtend over zijn chef geërgerd, omdat deze hem, zooals herhaaldelijk voorkwam, achterstallig werk, dat hij zelf reeds twee dagen geleden had moeten afdoen, had opgedragen.

Nu moest Marholm maar zien, hoe hij het klaarspeelde — —

Daar lagen spoedzaken en andere dingen, die door de nonchalante onverschilligheid van den hoofd-inspecteur het grootste onheil konden aanrichten, als zij niet werden behandeld.

Marholm had zich na vier uur lang ingespannen te hebben gewerkt, door den hoop papperassen heengeworsteld en kon zich nu gerust de weelde van een pijp tabak veroorloven.

Maar ten slotte scheen het Baxter toch te lang te duren. Op eens draaide hij zich om, wendde zich tot zijn secretaris en beet hem toe:

„Ben je nu eindelijk klaar met dat pijp stoppen?"

„Wij hebben wel wat anders te doen! Kijk eens na in het spoorboek, hoe de beste aansluiting is naar Cuxhafen."

Marholm liet bijna zijn pijp uit den mond vallen van verbazing.

„Gaat ge dan op reis?" vroeg hij, heelemaal

zijn voornemen, om te gaan redetwisten, vergetend.

„Ja”, luidde het brommende antwoord van Baxter, „en jij met nog eenige andere agenten gaan met me mee.”

Marholm wreef zich vergenoegd in de handen. Hij had erg het land aan bureaudienst en er gingen dagen om, dat hij alleen op straat kwam, om naar zijn huis te gaan.

Een reisje naar Duitschland stond hem best aan.

„Dus naar Duitschland?” vroeg hij. „Wat is daar aan de hand? Moeten wij soms toekijken, dat de Duitschers hun vloot niet uitbreiden?”

„Klets niet!” snauwde Baxter. „Kijk het spoorboek na! Wij moeten ons haasten opdat de schurk ons niet ontsnapt.”

„Een schurk?” vroeg Marholm weer. „Ik weet niet, dat er in Engeland, de koloniën of ergens anders ter wereld een groote misdaad is gepleegd.”

Baxter antwoordde niet, maar keek Marholm met een vernietigenden blik aan zoodat deze niets beters wist te doen dan den grooten reisgids van zijn boekenplank te nemen en het boek in te zien. Na even gezocht te hebben, zei hij:

„De beste verbinding is via Gravesend-Vlissingen en dan verder per spoor.

De trein vertrek om negen uur van Victoria-station naar Gravesend.”

„All right!” antwoordde de hoofd-inspecteur van politie. „Zeg tegen sergeant Thomson en ook tegen detective Smith dat zij zich hier om 8 uur in het bureau moeten gereed houden voor de reis naar Duitschland.”

Marholm intusschen brandde van nieuwsgierigheid, maar hij wilde het niet laten bliken en zocht naar een voorwendsel, om het doel van de reis te weten te komen.

„Het betreft zeker een belangrijke arrestatie, niet waar, inspecteur?” vroeg hij zoo onverschillig mogelijk.

Maar Baxter was nog niet in zijn humeur en wilde het zijn secretaris niet zeggen. Hij was er van overtuigd, dat deze zeer nieuwsgierig was en wilde hem nu eens flink plagen. „Wraak is zoet,” dacht hij. „Hij plaagt mij zoo vaak.”

„Ge hebt alleen te doen wat ik beveel,” snauwde hij.

Dat antwoord viel Marholm niet mee. Het was voor het eerst, dat hij in een woordenstrijd met zijn chef het onderspit moest delven. Hij dacht een oogenblik na en zei toen:

„Ik vraag het anders niet uit nieuwsgierigheid, inspecteur Baxter, maar gij weet, dat ik u reeds dikwijls een goeden raad heb gegeven, die u voor allerlei onheil zou hebben behoed, als gij hem hadt opgevolgd en alleen daarom ben ik zoo vrij, deze vraag tot u te richten.”

„Neen”, antwoordde Baxter, „in dit geval

heb ik jouw raad niet noodig en ik kan mij ook niet herinneren, ooit goeden raad van je te hebben gekregen!

„Ik was altijd heel dom. . . .”

„Dat ben ik met u eens”, lachte Marholm.

„Wat zegt gij?” stootte Baxter woedend op, omdat hij niet begreep, waarom zijn secretaris lachte.

„Ik zeg niets!” antwoordde Marholm. „Gij hebt zooeven zelf gezegd, dat ik in uw tegenwoordigheid er geen meening op na mag houden. Beveel slechts en dan zal ik doen, wat gij wenscht. Ik zal nu mijn collega's zeggen, dat zij zich gereed moeten maken.”

Met den negen uurtrein vertrokken de hoofd-inspecteur van politie Baxter, zijn secretaris Marholm, benevens Thomson en de detective Smith naar Gravesend, maar alleen Baxter wist, met welk doel.

Hij vermeed het, gedurende de geheele reis, meer te spreken dan hoog noodig was.

Op deze wijze had hij er niet veel aan. Hij was er de oorzaak van, dat de anderen zich tot een groepje aaneen sloten en hun chef in zijn vet lieten gaar koken.

De overtocht van Gravesend naar Vlissingen was zeer voorspoedig, daar de zee kalm was, maar ook toen zij in den trein stegen naar de grens, veranderde Baxter zijn houding niet. Hij bleef stil en zwijzaam en keek met groot gewicht om zich heen. Maar Marholm, die de eene pijp na de andere rookte, kon het idee niet van zich afzetten, dat Baxter weer op weg was, een groote domheid te begaan.

„Ik ben nieuwsgierig wat deze reis weer te beteekenen heeft!” dacht hij voortdurend.

Zonder oponthoud reisden zij naar Cuxhaven en daar aangekomen, begaven zij zich onmiddellijk naar de aanlegplaats der stoombooten.

Reeds over een paar uur zou een schip der Middellandsche Zeelijn binnenkomen.

Marholm hoorde dit uit een gesprek tusschen Baxter en een douaneofficier.

„Ik ben werkelijk nieuwsgierig,” fluisterde Marholm tot sergeant Thomson, „wien wij verwachten.”

Intusschen hadden Baxter en zijn beambten zich verzekerd van de hulp van den Hamburgschen commissaris van politie voor een belangrijke arrestatie.

Deze beambte zorgde voor de hulp van twintig manschappen aan den steiger, en juist toen deze waren aangekomen en twaalf van hen zich op de kade hadden opgesteld, naderde de boot langzaam, door de loodsen gestuurd, de landingsplaats.

„Let op, mannen,” beval de Hamburger commissaris van politie, „de boot voert in top een vorstelijke vlag. Er is een of andere Hoogheid aan boord.”

Nauwelijks legde de boot aan of de beambten van politie met inspecteur Baxter aan het hoofd, begaven zich aan boord.

De hoofd-inspecteur begaf zich onmiddellijk naar den kapitein, toonde hem zijn identiteitspapieren en deelde vervolgens mede, dat hij alle reden, ja bijna zekerheid had, om te veronderstellen, dat zich aan boord een lang gezocht misdadiger bevond. Deze zou in de Middellandsche zee aan boord zijn gegaan vanaf het stoomschip „Rotterdam”, hetgeen zeer waarschijnlijk geschied was, om zijn spoor te doen verdwijnen. Het slot van de geschiedenis was, dat Baxter het bevel gaf:

„Wijs mij de passagiers, welke gij in de Middellandsche Zee van boord der „Rotterdam” hebt overgenomen.”

Hij moest zijn bevel tweemaal herhalen, want de kapitein vertrouwde zijn ooren niet en keek zeer verbluft.

Eindelijk antwoordde hij:

„Gij bedoelt toch niet Zijne Hoogheid den vorst Von Plessenheim?”

„Nonsens!” antwoordde Baxter, „ik bedoel een der slimste oplichters, dien wij sinds lange jaren vervolgen, een zekeren John Raffles!”

„Mooi, Sir!” zei de kapitein, die nu over de eerste verbazing heen was, „zoekt hem dan maar!”

„Ik heb behalve den vorst en diens adjudant geen passagiers aan boord genomen.”

De passagiers begonnen onderwijl ongeduldig te worden en verlangden er naar aan wal te gaan.

Een en ander was oorzaak, dat Baxter niet goed wist wat te doen. Hij durfde niet op een onderzoek van het geheele schip aandringen, want dat zou zeker een paar uur in beslag genomen hebben en als dan mocht blijken, dat zijn inlichtingen onjuist waren, dan waren de gevolgen niet te overzien. Hij besloot daarom aan den voet van de landingsbrug plaats te nemen. Als Raffles er bij was moest hij hem dan toch in ieder geval zien.

De stewards kwamen het eerst met de handbagage der passagiers, daarop volgden de reizigers zelfs.

Bijna het laatst kwam John Raffles in klein generaals tenue, dat hij als plaatsvervanger van den vorst Von Plessenheim droeg.

Nauwelijks had Baxter hem opgemerkt, of een gevoel van blijde verrassing maakte zich van hem meester.

Hij herkende zijn vijand, ondanks de schitterende uniform. Zijn hart klopte hoorbaar van vreugde!

Dat was zonder eenige twijfel dezelfde man, die in de gerechtszaal van Old Baily de klok onder de oogen van de rechters en politieambtenaren had weggenomen.

Eindelijk had hij dan John Raffles!

Aan ontsnappen viel niet te denken. De brug was zóó smal, dat slechts twee passagiers er tegelijkertijd naast elkaar op konden loopen en aan het eind stond Baxter met zijn beambten en daarachter de Hamburger politiecommissaris met twaalf agenten.

„Aha!” fluisterde Baxter zacht tot Marholm, „ook zijn trouwe vriend en helper, zijn beruchte secretaris is bij hem. Dat is een goede vangst!”

„Bega geen dwaasheden!” fluisterde Marholm terug.

„Ik waarschuw u! Wie weet, of het inderdaad John Raffles is?”

„Vergissing is onmogelijk!” meende Baxter. „Hij is het — hij is het! En nu zal ik hem gevangen nemen!”

De Groote Onbekende was langzaam de landingsbrug afgeloopen en stond nu op een armlengte verwijderd van den hoofd-inspecteur van politie van Scotland Yard.

„In naam der wet, John Raffles, verklaar ik u voor gevangen!” zei Baxter plechtig, den heer in generaalsuniform naderend.

Verbaasd keek de Hamburger commissaris van politie naar zijn Engelschen collega. Was dat de gevaarlijke misdadiger, dien hij arresteeren wilde? Die man, dien hij onmiddellijk van de vele portretten, die van hem in omloop waren, als den vorst von Plessenheim herkend had? Dat zou toch de grootste dwaashed zijn! Hij wist niet, wat hij van het geval moest denken.

Daar klonk helder en duidelijk van de landingsbrug, als een Pruisisch commando, de stem van Raffles:

„Wachtmeester, arresteer dezen man! Hij waagt het, mij te beledigen!” (Zie het titelblad.)

Handig sprongen de commissaris en agenten naderbij. Nog voordat Baxter één woord verder kon spreken, voelde hij zware handen op zijn schouders, werd hij van de brug weggetrokken en hoorde hij den commissaris van politie zeggen:

„Gij hebt den vorst zwaar beledigd, nu verklaar ik u voor gevangen!”

Snel boog zich een der beambten over hem heen en deed hem de handboeien aan.

„Laat mij los!” riep Baxter, terwijl hij te vergeefs trachtte zich uit de vuisten der agenten los te werken.

Maar deze waren gewend, dat, wat zij vastpakten, niet weer los te laten, behalve wanneer een hunner meerderen het beval.

Hun chef stond reeds in militaire houding tegenover den vorst Von Plessenheim.

„Commissaris!” zei de vorst met een donkeren blik, „het is een ongehoorde brutaliteit mij te willen arresteeren.”

Nu had de Hamburgsche Commissaris zekerheid, dat de voorname passagier de vorst von Plessenheim en het optreden van den Engelschen politie-beambte een vergissing was. Er moest direct gehandeld worden, om een schandaal te vermijden.

De commissaris verontschuldigde zich en na een wuivende handbeweging van den vorst commandeerde hij zijn manschappen:

„Breng den man weg!”

„Hij is het! Hij is het! Het is John Raffles!” schreeuwde de wanhopige Baxter, terwijl hij een laatste poging deed om zich los te rukken.

Maar te vergeefs.

„Als je niet dadelijk stil bent, dan sla ik je met mijn vuist in het gezicht, zoodat je je tanden wel uit kunt spuwen. Wij maken hier in Hamburg weinig complimenten,” dreigde een der agenten en een andere riep:

„Je moogt blij zijn, dat je er zoo gemakkelijk afkomt! Ge schijnt niet te weten, dat, als een particulier zijn hand opheft tegen een officier, deze hem aan zijn sabel mag steken, zoodat hij daaraan spartelt als een kever aan een speld. Ik geloof, dat je dronken bent!”

Zij brachten Baxter naar de wacht, terwijl Marholm met zijn collega's stond te praten.

„Jongens,” zei hij tot Thomson en Smith, „dat is de mooiste grap, die ik ooit heb beleefd.

„Daar heeft onze hoofd-inspecteur zich weer eens terdege de vingers gebrand.

„Je kunt er van op aan, als de Londenaren dat gewaar worden, lachen zij zich half dood! Het was een schitterend tooneeltje, toen Baxter door de Duitsche politieagenten in hechtenis werd genomen!

„Ik had groote moeite om mijn lachen in te houden.”

Ofschoon hij aanvankelijk Raffles eveneens gemeend had te herkennen, was hij door het optreden van den reiziger in de generaalsuniform ook aan het twijfelen geraakt en hij had er inwendig veel plezier in, dat zijn chef gearresteerd werd. Natuurlijk zou het misverstand wel spoedig worden opgehelderd en Baxter dus niet lang zijn vrijheid kwijt zijn. Overigens gunde hij zijn chef dit pretje gaarne.

„Het is ook te gek om over te vertellen! Het is een ontzettende misslag, een vorst in generaalsuniform aan te zien voor John Raffles!”

„Nu,” meende sergeant Thomson, „de vorst leek inderdaad veel op John Raffles!”

„Dat is waar,” bekende Marholm, „maar wanneer hier in Duitschland iemand een uniform draagt, al is hij de grootste schurk, dan is hij onder dat kleed veiliger dan achter de gepantserde wanden van een dreadnought.

„Hier moet men altijd tegenover een uni-

form staan met de pink op den naad van den broek.

„En nu ben ik werkelijk zeer nieuwsgierig, of die reiziger John Raffles dan wel inderdaad de vorst Von Plessenheim is.”

Zij gingen naar het station en keken naar het vertrek van den sneltrein naar Bücklingsburg.

Zij zagen, dat voor den vorst Von Plessenheim een extra salonwagen werd aangehaakt en dat de stationschef en diens beambten in groot tenue hem de noodige eer bewezen.

Zelfs deze flegmatieke Engelschen kwamen er een weinig van onder den indruk en zij twijfelden er geen oogenblik meer aan of er was een vergissing begaan en de reiziger was inderdaad niemand anders dan de vorst von Plessenheim, die merkwaardig veel gelijkenis vertoonde met den dief uit de gerechtszaal van Old Bailey.

Er bleef het drietal nu niets anders over dan te wachten op de in vrijheidstelling van hun hoofd-inspecteur, waarop zij tot den volgenden dag moesten wachten.

Meterlange telegrammen werden eerst gewisseld tusschen Hamburg, Cuxhaven en Londen.

Toen Baxter eindelijk des avonds om 6 uur werd vrijgelaten, vloekte hij:

„Als je weer grijnst, Marholm, dan sla ik je, zoo waarachtig als ik Baxter heet, de ribben stuk!”

„Wie grijnst er?” vroeg Marholm. „Gij schijnt hallucinaties te hebben; ik vind, dat de zaak meer om te huilen is!

„Den vorst Von Plessenheim verwisselt gij met Raffles en mijn doodbiddersgezicht met grijnzen.”

„Je zult er wel bijzonder veel plezier over gehad hebben, nietwaar?” vervolgde Baxter. „Ik ken je!”

„Daarin vergist ge u weer,” antwoordde Marholm. „Vraag mijn collega's. Het is werkelijk geen plezier, wat wij sinds gisteren hebben doorgemaakt. Ik ben er ziek van geweest. Ik ben bijna gestikt van het la... huilen.”

Baxter begreep maar al te goed, dat Marholm hem voor den gek hield, maar hij zei niets en bepaalde zich tot een vernietigenden blik, waar de secretaris van den hoofd-inspecteur zich echter niet veel van aan trok.

Eindelijk begon Baxter weer te praten. Hij had het over zijn gevangenneming en zei ten slotte:

„Maar dit zeg ik jullie, ondanks mijn ellendigen toestand heb ik daar in de gevangenis veel geleerd.

„Daar mag niemand tot zijn superieur spreken zonder de hakken tegen elkaar te slaan en de pink op den naad van den broek te leggen.

Hij mag verder niets anders zeggen dan: „Tot uw dienst, ja!” of: „Tot uw dienst, neen!”

„Ik zal een nieuw reglement voor Scotland Yard in elkaar zetten en zal jelui drillen, dat geheel Londen er plezier van zal hebben.

„Alleen het eten is vervloekt slecht in de gevangenis.

„Ik heb een reuzenhonger,” voegde hij er aan toe.

Hij ging met Marholm en de anderen naar een restaurant en at als een achttienjarigen polderjongen.

„Zoo goed heeft het mij in mijn geheele leven nog niet gesmaakt,” bekende hij nadat hij verzadigd was.

Na het diner maakten zij een wandeling en begaven zich daarop naar hun hotel.

„Ik ben op een prachtig idee gekomen,” zei Baxter plotseling.

„Ik zou,” bromde Marholm, „mijn prachtige invallen maar liever voor me houden.”

Baxter's oogen rolden woest.

„Wilt ge mij alweer tergen, Marholm?” riep hij uit. „Als ik zeg, dat ik een prachtig idee heb, dan is dat zoo. Morgen ga ik met den vroegtrein naar Bücklingsburg. Daarwil ik mij er van overtuigen, of die reiziger Raffles dan wel de vorst Von Plessenheim was. En als hij werkelijk de vorst was, dan zweer ik, dat ik mijn ontslag indien.

„Maar ik durf er mijn hoofd op verwedden, dat de commissaris te Hamburg een vriend is van Raffles.

„Maar te Bücklingsburg zal ik alles te weten komen. Jullie kunt morgenochtend per boot naar Engeland terugkeeren. Breng voorloopig rapport uit en zeg, dat ik mijn nasporingen voortzet.”

Wilt U Uw vriend of Uzelven een
welkom geschenk geven, koopt dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Raffles speelt voor democratisch vorst.

„Ik vind mij zelf precies een hoofdfiguur uit een operette”, zei Raffles, even voordat de trein, die hem naar de hoofdstad Bücklingsburg bracht, het station binnenliep.

„Ja”, antwoordde Brand, „het gaat zeer komiek toe in de wereld en vooral de dingen, die met jou gebeuren, hebben in de meeste gevallen een zeer vermakelijk tintje.”

„Let nu eens op, Charly”, vervolgde Raffles, „nu zal je de menschen in al hun kleinheid leeren kennen!

„Voortaan zal je niets dan gebogen ruggen te zien krijgen.

„Aan de eene zijde gebogen ruggen van

mannen, die wel zooveel karakter bezitten, dat zij zich over hun gebukte houding schamen en aan den anderen kant kromme ruggen van hen, wier hersenen totaal verstompt zijn.

„Deze laatsten, beste Charly, vormen het grootste gedeelte van hen, met wie wij te doen zullen krijgen.

„Ik zeg je, Charly, het slechtste gepeupel, dat je in het Oosten van Whitechapel en in de Berlijnsche achterbuurten kunt ontdekken, heeft nog meer menschelijk gevoel dan deze lieden.

„Well, daar zijn wij te Bücklingsburg!”

„Nu gaat het spel beginnen!”

Hij begaf zich naar het open portierraam en keek naar het perron, waar een eere-wacht en een muziekkorps waren opgesteld.

De geweren werden gepresenteerd, terwijl de muziek het volkslied aanhief.

Adjudanten en hoflakeien snelden als door elkaar krioelende mieren naar het salonrijtuig en nu moest Raffles al zijn verstand, voorzichtigheid en koelbloedigheid aanwenden, om de hem omringende beambten niet met elkaar te verwisselen.

Het eerst kwam de hofmaarschalk zijn coupé binnen.

Hij geleek op een dikken kikker, die de oogen verdraait en met keelgeluid zijn kwak, kwak roept.

Daar hij kortademig was moest hij telkens zijn zin afbreken, voordat hij verder kon spreken.

Met een diepe buiging kwam hij nader en sprak:

„Ik ben gelukkig — — — Hoogheid, in-nig gelukkig ben ik — — — Uwe Hoogheid weer in Zijn schoon land te kunnen begroeten.”

„Ik ben zeer vermoeid”, antwoordde Raffles met een genadig knikje, „de reis heeft mij aangegrepen. Ik hoop niet, dat er veel formaliteiten voor de ontvangst zijn te vervullen.”

„Slechts de allerkleinste. Wil Uwe Hoogheid zoo vriendelijk zijn, de eerewacht te inspecteren?”

„Natuurlijk”, antwoordde Raffles. „De plichten, welke wij moeten vervullen, zijn he-las niet te vermijden.”

Hij volgde den hofmaarschalk, liep door een haag van dienstdoende hofbeambten, de muziek zette sterker in, de officier van de eere-wacht beval met donderende stem:

„Geeft acht! Presenteer het geweer! — —”

Met een hoorbaren ruk vlogen de hoofden der brave grenadiers naar links en met een enkele beweging ploften de geweren loodrecht voor het lichaam neer.

John Raffles liep vriendelijk groetend, de hand aan zijn uniformpet, langs de mannen heen om daarop, door den hofmaarschalk geleid, in het achter het station gereedstaande hofrijtuig plaats te nemen.

De hofmaarschalk was op een uitnodigende handbeweging eveneens in het rijtuig gaan zitten en, verblijd over deze onderscheiding, aan deze zijde van zijn vorst te zitten, en zich zoo aan het publiek te mogen vertoonen, keek hij om zich heen als een pauw.

„Nu, wat is er voor nieuws?” vroeg Raffles gedurende den rit.

De hofmaarschalk snakte naar lucht, en terwijl Raffles onophoudelijk de hand aan zijn hoofddekseel hield en voorbijgangers groette, begon hij te vertellen:

„Hare Hoogheid de vorstin is sedert eenige dagen ongesteld, daar Hare Hoogheid op eene wandeling een lichte verkoudheid heeft opge-loopen. — — —

„Hare Hoogheid zal daardoor verhinderd zijn Zijne Hoogheid te kunnen ontvangen.

„Dan heb ik, hoewel Hare Hoogheid — — — het niet wenschte — — — barones Bren-kenhaus in den hofdienst aangesteld.”

„Brenkenhaus?” herhaalde Raffles.

„Jawel, Hoogheid. — — — Uwe Hoogheid herinnert zich misschien, indertijd bij het be-zoek op slot Brenkenhaus te hebben gezegd, dat de kleine barones zeer in uw smaak viel, en daarom meende ik — — — mij de genade van Uwe Hoogheid te verzekeren — — — als ik de barones aan het hof bracht.

„Hare Hoogheid de vorstin is hierover niet zeer gesticht!”

„Dat begrijp ik”, lachte Raffles, en de hof-maarschalk stemde onmiddellijk, zooals dat was voorgeschreven, met lachen in.

„Verder hebben burgemeester en wethou-ders verzocht — — — nog heden bij Uwe Hoogheid te worden ontvangen, opdat zij de wenschen van Uwe Hoogheid betreffende de feestelijkheden ter-ontvangst van Zijne Majes-teit den Keizer van Siam mogen vernemen.”

„Ja, ja, zeer juist”, antwoordde Raffles, „de menschen kunnen vanavond komen.”

„Vanavond?” herhaalde de hofmaarschalk, en hij vervolgde: „Ik vraag excuus, Hoogheid. — — — Ik had vanavond — — — voor de of-ficieren van het garnizoen en de hogere amb-tenaren van het hof een klein souper gearran-geerd. — — — Maar, als Uwe Hoogheid het veelt, dan kan er om zes uur thee worden ge-serveerd!”

„Goed. Zorg voor de thee! Het zou mij ove-rigens zeer aangenaam zijn”, ging Raffles voort. „als ik bij de ontvangst van den burge-meester ook eens eenige andere stemmen van burgers mijner hoofdstad kon vernemen. En niet alleen van mannen, maar ook van vrou-wen.

„Noodig beslist voor hedenavond honderd burgers van verschillende standen met hunne vrouwen uit in het slot te komen en laat al het andere aan mij over.”

Als door een bliksemstraal getroffen, zoo verschrikt keek de hofmaarschalk op, toen hij dit bevel van zijn vorst vernam, om honderd burgers uit te noodigen.

„Pardon, Hoogheid — — —” begon hij, „adellijke of burgerlijke — — —”

Raffles trok de wenkbrauwen samen, bij welk teeken van misnoegen de hofmaarschalk als een geslagen hond in een hoek van het rij-tuig wekroop.

„Ik bedoel burgerlijke! Hebt gij mij niet be-grepen?” zei Raffles scherper dan te voren.

„Jawel, Hoogheid!" luidde het benepen antwoord.

„En weliswaar", ging Raffles door, „niet alleen heeren geestelijke, leeraren, post- en politie-ambtenaren, maar ook de heel eenvoudige burgerij, kleermakers en schoenmakers wensch ik bij mij te zien."

De mond van den hofmaarschalk ging machinaal eenige keeren open en dicht. Hij snak- te naar lucht.

Doch in plaats van te spreken, stamelde hij slechts:

„Hoog — — — Hoog — — — Hoog — — —"

„Wel", zei Raffles, „wat zit u toch zoo hoog? Voor den dag er mee!"

„Uwe Hoogheid houdt van een grapje!" lachte de hofmaarschalk vleiend. Daarna wierp hij een scherpen blik op Charles Brand, die op de voorbank van het rijtuig zat, en zich tot Raffles wendend, vroeg hij:

„Uwe Hoogheid vergeve mij, dat ik u met een vraag kom lastig vallen. Zou ik den naam en den stand van uwen begeleider mogen weten, opdat ik en de overige beambten der hofhouding Uwen begeleider overeenkomstig rang en stand kunnen aanspreken."

„Zeker", antwoordde Raffles, „deze meneer is baron Von Brand en zal mij voorloopig persoonlijke diensten bewijzen. Hij is mijn reisgezel."

De hofmaarschalk maakte een diepe buiging voor Brand.

Juist op dit oogenblik reed het rijtuig het slotplein op en de paarden stonden door een ruk aan den teugel stil.

De hofmaarschalk sprong uit het rijtuig, boog opnieuw, zette zijn hoed af, en langs een nieuwe haag van roode uniformen wandelde Raffles over de purperen looper naar het slot van den vorst Von Plessenheim.

Hij hield zich, om geen fouten te begaan, geheel aan de voorschriften van zijn vorstelijken vriend. Hij deed niets, dat hem niet door den hofmaarschalk werd voorgeschreven.

Aldus wekte het bij niemand achterdocht, dat Raffles, hoewel hij de indeeling van het slot niet kende, zich onder leiding van den hofmaarschalk, die met alles vertrouwd was, naar de vorstelijke vertrekken begaf, waar hij zich door de kamerdienaren liet bedienen.

Een half uur later lag hij in de werkkamer op een met een tiggervel overdekten divan uit te rusten van de vermoeienissen der reis.

Terwijl Raffles sliep, was de hofmaarschalk naar de kanselarij gegaan om met de aanwezige hofdigitarissen een gewichtige conferentie te houden.

Hier was uit het kruipend insect, uit den opgeblazen kikvorsch een geweldige, forsche natuur gegroeid.

„Mijne heeren", begon hij, toen allen bijeen

waren. „Het is de wensch van Zijne Hoogheid, de burgers van zijn land te leeren kennen."

„Zijne Hoogheid heeft deze wijze van ontvangst aan het hof van den Koning van Engeland leeren kennen, en wensch die hier in te voeren."

„Zend door middel van boden invitaties aan honderd personen in de stad, en weliswaar aan eenvoudige lieden, ambachtshui met hunne vrouwen en wat daartoe behoort."

„De ontvangst heeft plaats om 6 uur. De uitgenoodigde gasten moeten om 5 uur in de kleine groene zaal bijeenkomen, waar ik zelf de noodige aanwijzingen zal geven."

De hovelingen stonden verbaasd.

Zoolang zij in dienst waren, was hun zoiets nog nooit overkomen.

Doch de wensch van den vorst was bevel; dus begaven zij zich weer naar hun secretarissen en deelden dezen de opdracht van den Vorst ter verdere uitvoering mee.

Deze beambten stelden zich daarna in verbinding met de politieoverheid om de namen en adressen te vragen van menschen, die waardig waren door den Vorst van het land te worden ontvangen.

De politie doorsnuffelde onmiddellijk met grooten ijver de registers van den burgerlijken stand en er werd speciaal op gelet, dat de in aanmerking komenden vóór alles militair waren geweest en nimmer eenige straf hadden ondergaan.

Na een uur lang hard gewerkt te hebben, hadden zij de namen bij elkaar en een half uur later verschenen de hoflakeien met de uitnoodigingsbrieven in de huizen der uitverkorenen.

Als een loopend vuurtje verspreidde zich het bericht van den vreemden wensch des vorsten door de Residentie.

Overal zag men groepjes menschen in de straten bijeen, die met opgewonden gebaren het nieuws bespraken en ofschoon er verscheidenen waren, die als hun meening te kennen gaven, dat het niet veel te beduiden had, waren de meesten in hun hart jaloersch op de uitverkorenen en de hardste pratere misschien nog wel het meest.

Tegen 5 uur in den namiddag begaven de uitgenoodigden zich, met hoorbare hartkloppingen en het gevoel of zij ter dood gebracht moesten worden, naar het slot.

De meeste van hen waren liever thuisgebleven dan zich door de genadige zonnestrallen van den Vorst te laten beschijnen.

Ja, eenige waren zelfs zóo bang, dicht bij het paleis met hun vrouwen, want deze waren, zooals het bevel luidde, meegegaan, dat zij wilden terugkeeren.

Maar de voor de veiligheid zorgende politiebeambten beletten hun dit en brachten hen

met zachte vermaningen op den goeden weg terug.

Toen de hofmaarschalk de groene zaal binnentrad, waar de uitgenoodigden bijeen waren, had hij het gevoel, zich tegenover een kudde schapen te bevinden. — — —

De gasten durfden nauwelijks ademen, toen de hofmaarschalk met zijn van goud overladen uniform voor hen trad. Zij keken schuw naar den vloer en zouden het liefst, evenals de struisvogels, hun hoofd verborgen hebben.

De hofmaarschalk nam een lijst op, waarop de namen der uitgenoodigden stonden genoteerd en begon voor te lezen, waarop iedereen met een duidelijk „hier!“ moest antwoorden.

„Slotenmaker Ernst?“

„Hier!“ antwoordde de diepe stem van den smid.

„De echtgenoot van Slotenmaker Ernst?“

„Ook hier,“ sprak met een hoofdbuiging en een piepstem de broodmagere schoone, waarna zij het malle hoedje uit het jaar nul, dat zij bij deze gelegenheid uit een oude doos te voorschijn had gehaald en dat door de buiging scheef was gaan zitten, weer recht zette.

„Kleermaker Vos?“ klonk de stem van den hofmaarschalk.

Een stilzwijgen volgde. De man was niet verschenen.

De hofmaarschalk fronste de wenkbrauwen en vernam, dat de kleermaker ziek was.

„Noteer dit feit!“ zei hij tot den hem assisteerenden secretaris.

„Daar kan men weer zien, hoe slordig onze politie werkt! Dat hadden zij mij toch moeten meedeelen! . . .

„Inplaats daarvan . . . Het is niet te gelooven! Wij zullen morgen een bericht — — — aan den inspecteur van politie zenden.“ — — —

En zoo ging het voort; eindelijk gaf hij den secretaris de lijst en zei tot de verzamelde menigte:

„Luistert nu eens oplettend naar mij.

„Gij moet, wanneer Zijne Hoogheid, de Vorst, binnenkomt, een diepe buiging maken.

„Gij moet, als Zijne Hoogheid u aanspreekt, altijd zeer kort antwoorden. „Jawel uwe Hoogheid“, of: „neen, uwe Hoogheid!“ — —

„Gij moet meelachen, als de Vorst lacht!

„Gij moet, als hij ernstig kijkt, eveneens een ernstig gezicht zetten.

„Kort en goed — gij moet in alles den Vorst volgen, nauwkeurig volgen.

„Hebt gij dat begrepen?“

„Ja!“ weerklonk het van aller lippen.

„Gij moet ook, als er thee en gebak wordt rondgediend, nooit iets met handschoenen nemen. Begrepen?“

„Jawel!“ klonk het weer in koor.

Nu verliet de hofmaarschalk het gezelschap,

om den Vorst te berichten, dat de uitgenoodigde gasten waren bijeengekomen.

Gedurende zijn afwezigheid kwamen de burgemeester, de wethouders en andere autoriteiten eveneens in de groene zaal en keken met opgetrokken neuzen naar de gewone burgers, die zich daar bevonden.

Terwijl zij zacht fluisterend met elkaar spraken en hun opmerkingen maakten over het vreemde gedrag van den Vorst, klonk plotseeling achter de vleugeldeuren het driemaal herhaalde kloppen van den hofmaarschalk, ten teeken, dat de Vorst naderde.

Nu openden eenige bedienden de deur en Raffles, de vorst Von Plessenheim, naderde zijn onderdanen.

Als op commando bogen alle aanwezigen voor hem. — — —

Toen zij zich weer oprichtten, keken zij in zijn lachende oogen en onmiddellijk verscheen op aller gelaat eveneens een glimlach.

De burgemeester begon nu een goed ingestudeerde rede voor Raffles af te steken, waarin hij zijn vreugde te kennen gaf, den Vorst weer in zijn Residentiestad terug te zien.

Daarop begaf de vorst zich naar de genoodigden en begon zich met hen te onderhouden over hun particuliere omstandigheden.

Daar hoorde hij veel, waarvan anders een Vorst weinig verneemt.

Voor al de vrouwen, die haar schroom voor den Vorst sneller overwonnen dan de mannen, begonnen over de moeilijke levensomstandigheden, de drukkende belastingen en de hooge prijzen van alle levensmiddelen te vertellen of wel zij klaagden hem vrijmoedig over het ongeluk, dat dezen of genen had getroffen.

Raffles, die door twee secretarissen was vergezeld, gaf dezen korte bevelen omtrent datgene, wat zij moesten noteren.

Daarop begaf Raffles zich naar de roode zaal, waar lange tafels met gebak en vruchten waren gereedgezet.

Hij voegde zich bij de hofdames en hooger geplaatste hovelingen en ook Charles Brand, die zich onderhiel met een mooie kleine blondine, waarover men aan het hof veel fluisterde, daar zij zich absoluut niet in de hofetikette kon schikken.

Het was de kleine barones Von Brenkenhaus.

Het hofgezelschap dacht te zullen sterven van schrik, toen zij zonder eenige plichtplegingen naar Raffles toetrad, hem de hand toestak en zei:

„Goeden dag, Hoogheid!

„Gelukkig, dat gij eindelijk weer terug zijt! Gij hebt mij indertijd verteld, dat het hier bij u zoo vroolijk en amusant was, maar ik moet

u eerlijk bekennen, dat ik mij nog nooit in mijn leven zoo heb verveeld als hier."

„Zoo? Dat doet mij leed!" antwoordde Raffles. „Dat spijt mij inderdaad!" en de Groote Onbekende lachte hartelijk over de naïeveteit van het blondje.

Op zijn lachen volgde een donderende echo.

De gasten, die vol spanning naar hun Vorst hadden gekeken, waren volgens het bevel van den hofmaarschalk, eveneens luid gaan lachen.

Raffles keek verbaasd om zich heen.

„Nu, nu," zei hij tot den dichtbij hem staanden man. „Waarom lacht ge zoo?"

„Ja," antwoordde deze, „dat weet ik zelf niet, maar mijnheer de hofmaarschalk heeft bevolen dat wij moesten lachen, als Uwe Hoogheid lacht, dus...."

„Dat is ongelooflijk," mompelde de Vorst hoofdschuddend. „Ga als 't u blijft rustig zitten, en bedien u van thee en gebak."

Onmiddellijk namen de uitgenoodigden plaats en weer waren het de vrouwen, die het eerst haar schroom overwonnen en, nadat zij het kostbare porselein en zilver hadden bewonderd, van de thee en het gebak gebruikten.

„Staat uwe Hoogheid toe," vroeg de kleine barones, „dat ik bij die menschen ga zitten en wat met hen praat?"

„Gaarne," lachte Raffles, „doe dat, barones!"

„Een ware verkwikking," fluisterde de barones, „dat zijn tenminste echte menschen! Weet gij, Hoogheid, gij kijkt werkelijk veel verstandiger dan ik had gedacht, gij bevalt mij!"

De gezichten der hooggeplaatste personen werden bleek als lijken.

Maar toen Raffles de barones antwoordde:

„Daarvoor krijgt gij een belooning van mij," werden zij het er over eens, dat de vorst Engelsche manieren aan het hof wilde invoeren.

„Hij schijnt in het buitenland geheel en al Engelschman te zijn geworden!" fluisterde de eene Kamerheer den ander toe, „wat zullen wij nu doen?"

„Ja — — — ja — — — ja — — —" klonk het antwoord: „Ik denk, dat de lui daar precies zoo zijn als de barones."

„Nu," zei de vorst juist tot deze twee heeren, „wilt gij niet bij ons plaats nemen en ook eens aan het gesprek deelnemen?"

„Ja — — — ja — — — ja — — —" antwoordde de kamerheer, „ik was reeds van plan, met mijn collega bij de lui plaats te nemen en hun eenige anecdotes te vertellen."

„Anecdotes?" vroeg Raffles. „Welke anecdotes kent gij dan wel?"

Het zou in vroegere dagen bepaald een misdaad zijn geweest, de etikette op zulk een ruwe wijze te schenden, maar de Kamerheer wilde volgens voorbeeld der barones ook zonder

veel omslag met den vorst spreken en op deze manier in de gunst komen.

„Vertel mij eens een anecdote, ik ben benieuwd, er een van u te hooren," zei Raffles.

„Gaarne, Hoogheid! Ik heb juist weer een nieuwe Mikosch-mop gehoord!" — — —

De hofmaarschalk meende een aanval van beroerte te krijgen en alle hofdames waren van plan, in zoutpilaren te veranderen.

Alle anecdotes, die men van Mikosch vertelde, waren namelijk meestal een weinig onkiesch, om niet te zeggen schuin, zoodat de hilariteit onder de hooge gasten eenigszins begriepelijk was.

Het liep dit keer echter nogal goed af, want de anecdote, die door den kamerheer verteld werd, getuigde weliswaar niet van fijnen smaak, maar was toch tamelijk onschuldig, zoodat er niemand over behoefde te blozen.

Ofschoon Raffles, die aan de fijne humor en geestigheid der Engelsche teekenaars en prozaïsten gewend was, de aardigheid niet hoogelijk kon waardeeren, begon hij toch te lachen en onmiddellijk lachten zijn gasten mee.

Nu begonnen de aanwezigen onder elkaar te fluisteren en men voelde zich meer en meer op zijn gemak.

Ja, de vorst nam zelfs aan tafel plaats en begon een sigaret te rooken.

„Rookt gij ook?" vroeg hij zijn gasten en hij gaf een teeken, sigaren en sigaretten aan te bieden.

Weldra zag de zaal ertuit als een tabaksuif van Friedrich Wilhelm I en toen slotenmaker Ernst in groote openbartigheid tot den vorst zei:

„Ik begrijp niet, Hoogheid, dat gij thee lekker vindt en niet meer houdt van een goed glas Münchener", gaf Raffles bevel, bier te laten serveren en nu werd het pas recht gezellig.

De avond verliep verder, zonder dat zich een enkel incident voordeed en alle burgers waren het, nadat zij met een buiging afscheid genomen hadden, het er over eens, dat de vorst een aardig en hartelijk gastheer was geweest. Allen hadden zich best geamuseerd, iets dat echter niet van de hoogere gasten kon worden gezegd.

Toen Raffles des avonds met zijn hofmaarschalk door de vertrekken liep, waagde deze het te zeggen:

„Ik veronderstel, Hoogheid, dat de uitnodiging van hedenavond niets anders dan een scherts is geweest?"

„Ik denk er niet aan!" lachte de vorst, „integendeel, gij moet morgen honderd andere gasten uitnodigen en zoo steeds verder, tot dat ik andere bevelen geef.

„Ik wensch, dat mijn burgers vroolijke, aan-

gename uren bij hun vorst zullen doorbrengen."

De hofmaarschalk wist niet, wat hij zou antwoorden.

Raffles echter zat nog tot laat in den nacht met Brand samen en amuseerde zich kostelijk over het verbaasde hofgezelschap en het denkbeeld, den eenvoudigen burgers van Plessenheim een genoeg te hebben bereid.

De vorstin van Plessenheim was, toen zij van de democratische feesten hoorde, verontwaardigd over de nieuwste zotheden van haar heer gemaal, vertrokken en had haar toevlucht gezocht in een modebadplaats aan de Riviera.

Die omstandigheid droeg er veel toe bij, dat Raffles ongestoord zijn baantje als plaatsvervanger van den vorst kon waarnemen.

„Een groot geluk", zei hij tot Brand, „dat de vorstin is opgerukt en dat zij van den aanvang af met haar echtgenoot op gespannen voet heeft geleefd."

„Dat is het zeker," stemde Brand toe. „Ik voel mij hier nu ook volkomen veilig en ik moet bekennen, dat dit leventje, ter afwisseling met ons gewone bestaan, mij ook wel bevalt. Alleen zou ik niet altijd in zoo'n sfeer van plichtplegingen en hofétiquette kunnen leven."

„Ik ook niet," bekende zijn vriend en vóór zij gingen slapen, haalden zij uit een hunner koffers een flesch onvervalschte Schotsche whiskey te voorschijn en mengden zich, als een paar rechtgeaarde Engelschen, een stevige slaapmuts.

ZESDE HOOFDSTUK.

Hoofd-Inspecteur Baxter vangt voor de tweede maal bot.

Terwijl Baxter te Bücklingsburg was, amuseerde de werkelijke vorst von Plessenheim zich met zijn geliefde in Egypte en hij rilde telkens als hij eraan dacht, dat hij op een goeden dag zijn huwelijksreis zou moeten afbreken, om weer als vorst zijn leven te moeten dwingen in het dwangbuis der hofetikette.

Hij had er geen flauw vermoeden van, welke verrassingen hem thuis wachtten.

Geheel Plessenheim verkeerde in een roes van vreugde en vermaken.

Slechts één enkele nam daaraan geen deel.

Dat was de hoofd-inspecteur van politie Baxter.

Hij had zijn intrek genomen in het hotel „Zum goldenen Löwen", het beste hotel van de stad.

Dat het niet alleen het beste, maar ook het duurste hotel was, bleek hem onder andere uit de rekening, die hij met schrik dagelijks grooter zag worden.

En nog steeds was er geen vooruitzicht, dat hij nu weldra zou kunnen vertrekken. Hij was gekomen, om den vorst in zijn doen en laten gade te slaan, om aldus te trachten te weten te komen of de man geen ondergeschoven avonturier en wel John Raffles was en hij had onmiddellijk opgemerkt, dat de vorst zich eenigzins zonderling gedroeg. Uit verschillen-

de gesprekken met burgers was hem gebleken, dat de manieren van den vorst grootelijks verschilden met die, welke hij had, vóór hij op reis gegaan was en dit was voor den Engelschen politie-beambte een bijna zekere aanwijzing, dat hij zich niet vergist had en dat de vorst inderdaad John Raffles was. Wat er met den echten vorst gebeurd was, dat wist hij niet, misschien was die wel door Raffles vermoord, ofschoon dat volkomen in strijd zou zijn met het karakter van den Grooten Onbekende. Dat was echter iets, waarmede hij zich op het oogenblik het hoofd niet over hoefde te breken, dat zou later wel worden opgelost, als hij eerst zijn man maar had.

Maar daar was Baxter tot dusverre niet toe in de gelegenheid geweest. De vorst hield zich binnen de muren van zijn paleis en tevergeefs had hij tot dusverre op een gelegenheid gewacht den vorst nog eens te zien.

Deze ging intusschen kalm door met het invoeren van hervormingen, zoodat zoetjesaan uit het vorstendom Plessenheim een ideaal land werd geboren.

Belastingen, welke de burgers tot dusverre hadden gedrukt, werden afgeschaff, onvriendelijke ambtenaren, hardvochtige rechters, enz. uit hun dienst ontslagen, en elken dag konden honderd personen op bijzondere uit-

noodiging des avonds in het paleis komen, om zich daar met den vorst te onderhouden.

Nimmer nog had een vorst zich om de persoonlijke belangen zijner onderdanen bekommerd, zooals deze vorst van Plessenheim en de toestanden, welke op deze wijze in het vorstendom ontstonden, wekten in de geheele wereld opzien en werden in de couranten besproken.

Raffles was nu als vorst van Plessenheim bijna drie weken aan de regeering, toen het oogenblik naderde, waarop de keizer van Siam, Kai Rusz zijn officieel bezoek wilde brengen.

Tot dit doel kwam de hofmaarschalk van Zijne Majesteit ter bespreking naar Bücklingsburg.

Deze kon zijn oogen niet gelooven, toen hij zag, op welke wijze de vorst van Plessenheim met zijn onderdanen omging.

Toen hij des avonds zag, dat de burgers in het slot samenkwamen, schudde hij herhaaldelijk het hoofd en kreeg de stellige overtuiging, dat de keizer geen bezoek zou willen brengen aan een op zoo democratische wijze bestuurd vorstendom.

Hij kende de hofdames en heeren van vroegere bezoeken en verbaasde zich er over, dat deze zoo geheel veranderd waren.

Zelfs de hofmaarschalk was een natuurlijk mensch geworden.

„Ha, ha, ha,” lachte deze tegen den Siameeschen hofmaarschalk, „ik verzeker u, mijn waarde, dat het een genot is, hier te leven.

„Vroeger — ja, vroeger, toen moest men comédie spelen en elkaar naar de oogen kijken. Tegenwoordig is dat niet meer noodig! Men kan zich nu geven, zooals men is!

„De vorst heeft bevolen, dat wij ons als menschen en niet als apen moeten gedragen.

„En degenen van ons, die niet mensch konden worden — wel, die zijn gevlogen! Ha, ha, ha!”

„Ja — maar — ziet gij, ik moet Zijne Majesteit bericht brengen omtrent dit hof,” zei de Siameesche hoveling.

„Het is toch onmogelijk, dat ik dit alles. . . deze eigenaardige voorvallen. . . die aan den tijd der Fransche Revolutie herinneren. . . dat ik dit alles voor den Keizer verzwijg! — ik houd het voor onmogelijk, dat mijn groote Heer dit vorstendom bezoekt.”

„Ja, ziet gij”, antwoordde de hofmaarschalk, „vroeger, ja, toen likte ik al mijn tien vingers af, als de Keizer van Siam naar hier kwam. — Maar nu! — Wel, voor den duivel, het is ons precies hetzelfde, of uw Keizer hier komt of niet!”

De Siameesche hofmaarschalk zonk bijna in den bodem over dit antwoord.

Op dit oogenblik klopte de kleine barones

Von Brenkenhaus den hofmaarschalk op den schouder en zei:

„Nu, Siameesche tweeling, hebt gij hier nu genoeg rondgesnuffeld? Of wilt gij misschien nog, voordat gij vertrekt, informeerden, of het waschwater heet goed genoeg is voor uw heer en vrij van bacillen?

„Ik verzeker u, hofmaarschalkje, de Keizer zal zich hier kostelijk amuseeren. En hij kan bovendien nog leeren, wat het is, mensch te zijn.”

„Dank u, dank u!” weerde de hofmaarschalk af, „wij zijn dat in Bankong niet gewend!”

„Jammer voor u, Achter-Indiërs!” meende de kleine barones.

Zonder met den vorst van Plessenheim persoonlijk te hebben gesproken, verliet de hofmaarschalk het slot en begaf zich, daar hij pas den volgenden dag kon vertrekken, naar het hotel „Zum goldenen Löwen”, waar, zooals wij gezien hebben, hoofd-inspecteur Baxter logeerde.

Aan het souper begroetten die twee elkaar als oude vrienden, daar zij elkaar kenden van de laatste reis van den Keizer van Siam naar Engeland.

„Wat doet gij hier, mijn waarde heer hoofd-inspecteur?” vroeg de hofmaarschalk nieuwsgierig.

„Ja,” antwoordde Baxter, „dat is een eigenaardige geschiedenis. Of ik ben een groote domkop, of ik ben het niet, maar in elk geval is de andere geslepenner dan ik!

Het helpt mij niets, al ben ik nog zoo intelligent!

„Ik ben op zoek naar een geslepen misdadiger en de gedachte aan hem maakt, dat ik aan niets anders kan denken. Ik sta verstomd en herken mij zelf niet meer.”

„Zoo gaat het mij op het oogenblik ook,” zei de Siameesche hofmaarschalk, terwijl hij aan tafel naast den Engelschen hoofd-inspecteur van politie plaats nam, „hier te Bücklingsburg gaat het raar toe, precies alsof de vorst plotseling krankzinnig is geworden.

„Ik kom juist van een bezoek van het hof terug, om de verschillende zaken te bespreken welke samenhangen met het voorgenomen bezoek van den keizer, maar ik geloof, dat Zijne Majesteit daarvan maar moet afzien, want ik vertrouw het zaakje niet.”

Dat gesprek was koren op den molen van den politie-ambtenaar en hij besloot nog een stap verder te gaan en den hofmaarschalk van zijn verdenking in kennis te stellen, om te zien hoe deze er over dacht.

„Ja,” knikte Baxter, „het is een eigenaardige geschiedenis. Ik zou durven wedden, dat de zoogenaamde vorst van Plessenheim niet de vorst zelf is, maar een veelgezochte avontu-

rier en bedrieger uit Engeland, die zich hier op een mij onverklaarbare wijze kostelijk amuseert!"

"Zoo?" vroeg de hofmaarschalk. „Waarom denkt gij dat? Gaat nu uw fantasie niet wat te ver?"

"Wel, zeg mij eens, hebt gij tot dusverre in de wereldgeschiedenis van een dergelijk voorbeeld gehoord, dat een vorst op zulk een wijze met zijn onderdanen omgaat?" vroeg de inspecteur.

"Neen, inderdaad niet, daarin hebt gij gelijk!" antwoordde de hofmaarschalk. „Maar wacht eens, ik geloof het toch!"

"Zoo?" vroeg Baxter, den peinzenden hofmaarschalk aankijkend.

"Ik meen gelezen te hebben", begon de hofmaarschalk, „dat Frederik de Grootte op zeer eenvoudige wijze met zijn onderdanen omging en ook — wacht — wacht eens — wij hebben in Rusland een der grootste monarchen gehad, die ooit hebben geleefd — Peter de Grootte — ja, en die deed precies zooals deze vorst in Plessenheim.

"Boeren werden plotseling hertogen en vorsten, gewone vrouwen hofdames, staljongens werden minister en eenvoudige schippers commandeerende admiraals en dergelijke dingen meer!

"Ja! — — — Zeer zeker — — — merkwaardig! — — — Ik had dat vergeten en verschillende vorstengeslachten in Rusland uit den tegenwoordigen tijd zijn nakomelingen van die eenvoudige lieden! — drommels — merkwaardig — men vergeet dat weer! Het is mogelijk, dat deze vorst van Plessenheim de voetstappen van Peter den Grootte wil drukken."

"Maar in den tegenwoordigen tijd is dat immers onmogelijk!" meende Baxter. „Dat zou niet democratisch doch revolutionnair zijn!"

Inspecteur Baxter dacht ernstig na.

Voor zijn geestesoog dook de gestalte op van Peter den Grootte en, daar hij niet volkomen thuis was in de geschiedenis van Rusland, zag hij hem voor zich als de scheepsbouwer uit „Czar und Zimmermann."

"Duivels, ja!" vloekte hij zacht voor zich heen, „ik moet mijn tijd hier voor niets verzuimen, want wat Peter de Grootte heeft gedaan, is veel vreemder en verbazingwekkender geweest dan datgene, wat deze vorst van Plessenheim heeft ondernomen, dien ik echter toch voor Raffles houd." — — —

Het was den volgenden middag, toen Baxter door de hoofdstraat van Plessenheim liep en overlegde, of hij niet met den middagtrein via Nederland naar Londen terug zou keeren.

Plotseling hield voor een winkel een rijtuig stil en Baxter zag den vorst van Plessenheim, alias Raffles, met Brand uitstappen.

Beide heeren droegen eenvoudig burgerkleeding en daardoor zag Baxter duidelijk, dat hij hier werkelijk te doen had met den zoo veelvuldig gezochten John Raffles en diens vriend en assistent.

Hier was geen twijfel meer mogelijk.

Baxter kende het hoonende glimlachje, waarmee hij Raffles te Londen in de gerechtszaal van Old Bailey had gezien.

Hij kende het nu te goed, om het ooit in zijn leven weer te vergeten.

De zoogenaamde vorst van Plessenheim bleef, toen hij Baxter zag, een oogenblik staan, klemde zijn monocle vast en lachte tegen Baxter met de gelaatsuitdrukking, die deze maar al te goed kende.

De hoofd-inspecteur van politie werd beurtelings rood en doodsbleek.

Tevergeefs trachtte hij zich een houding te geven.

Terrwijl hij nog voor zich uitstaarde, waren Raffles en Brand in den winkel verdwenen, waar zij eenige inkoopten hadden te doen.

Baxter stond buiten voor het étalage-venster, telde de knopen van zijn vest en mompelde:

"Het is Raffles — het is de vorst von Plessenheim — het is Raffles — het is de vorst von Plessenheim. —

En de laatste knoop zei: „Het is Raffles!"

Toen Baxter den winkel verliet, trad Baxter op hem toe, legde hem de hand op den schouder en sprak plechtig:

"Leg uw masker af, John Raffles! Gij zijt mijn gevangene."

Raffles keek hem eenige seconden in de oogen:

"Ik bewonder uw moed, inspecteur!" antwoordde hij toen op kalmen toon. „Ik had werkelijk niet kunnen denken, dat gij zooveel courage hebt — maar ik kan u nog altijd niet het genoeg doen, mij door u te laten arresteren!"

"Ik heb mij vast voorgenomen, mij noch in dit leven, noch na mijn dood door u gevangen te laten nemen.

"Ik wensch hiernamaals beter gezelschap te krijgen en denk, dat het heel vermakelijk moet zijn, als uw geest de drijfjacht voortzet op den mijne na onzen dood."

"Maak geen drukte, Raffles", zei Baxter streng, „en volg mij naar het station. Ik ben van plan, u onmiddellijk op transport te stellen!"

De vorst lachte luidkeels, zoo luid, dat de nieuwsgierige voorbijgangers, die met ontbloot hoofd eerbiedig op eenigen afstand stonden, moesten meelachen.

"Neem uw handen weg", beval hij den inspecteur nu.

"Ik laat u nooit weer los!" antwoordde de

ze; „nogmaals: ik verklaar u voor gearresteerd! Volg mij!”

Nu gaf Raffles, zonder dat Baxter het zag, den geheimen politie-agent, die vlak bij hem stond, een wenk en zei bedaard:

„Bevrijd mij van dien man! Hij schijnt krankzinnig te zijn! Hij vervolgt mij reeds langen tijd!”

Bliksemsnel wierpen zich twee geheime agenten van politie op Baxter, legden hem de armen op den rug en hielden hem zoo stevig vast.

De vorst had intusschen met Brand in het rijtuig plaats genomen; hij boog zich uit het portier en riep den agenten toe:

„Zet dien man onmiddellijk over de grenzen. Mocht hij nog bagage hier hebben, geef hem die dan mee!”

En zoo geschiedde het, dat Baxter onder geleide van twee politie-agenten in zijn hotel terugkeerde.

Daar gaf men hem gelegenheid, zijn handkoffer te pakken, en hij deed dit zonder verdere tegenwerpingen te maken. Hij begreep, dat zijn rijk hier uit was en dat hij het land uit moest gaan, wilde hij niet in ernstige moeilijkheden komen.

Maar juist toen hij wilde vertrekken, kwam er een telegram voor hem van Scotland Yard:

„Kom onmiddellijk hierheen. John Raffles bevindt zich sinds gisteren in Hotel Cecil.

MARHOLM.”

„Goddam!” vloekte Baxter, „de duivel moge mij halen! Nu heb ik mij toch vergist!”

Daarop wendde hij zich tot de beambten van politie, die in zijn kamer zaten, om hem naar het station te brengen en zei:

„Ik neem alles weer terug, wat ik tegen den vorst heb gezegd. Hij is niet de persoon, dien ik zoek. Ik beken, dat er hier een persoonsverwisseling bestaat. Mijn man bevindt zich te Londen.”

De beambten antwoordden niets, maar begeleidden hem naar het station.

Toen Baxter in den trein zat, rukte hij vol woede den onderste knoop van zijn vest, wierp hem uit het venster en riep:

„Daar heb je je belooning voor je leugentaal, ellendeling!”

De knoop echter was misschien wel blij, van Baxter's vest bevrijd te zijn.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

De onderste knoop van Baxter had toch gelijk.

Raffles bevond zich den dag na het voorgevallene in het laatste hoofdstuk, in zijn studeerkamer in het paleis en zei tot Brand:

„Ik heb zoeven een brief gekregen van onze vriend Plessenheim uit Londen. Hij schrijft, dat hij naar huis terug wil komen en hij verzoekt mij, onder eenig voorwendsel op reis te gaan en met hem te Londen samen te komen in hotel Cecil, waar wij beiden onze ware gedaante weer kunnen aannemen.

„Daar zou ik hem dan verslag kunnen uitbrengen. Dan zou hij naar zijn residentie terugkeeren en het bewind weer in handen nemen.”

„Nu”, zei Brand, „de vorst zal opkijken, als hij terugkomt. Jij hebt hier den heelen boel op stellen gezet en ik zou er wel graag eens getuige van willen zijn om te zien, hoe de vorst hier wordt ontvangen!

„De eenige man, die gebleven is zooals hij was, is de bankier Stern. Die man is inderdaad een prachtkerel!

„Het meest sympathieke van hem heb ik het feit gevonden, dat hij steeds genoeg nam met alle schenkingen voor liefdadige doeleinden, die je gedaan hebt uit het vermogen van den vorst. Steeds verzekerde hij, dat het hem zooveel genoeg deed, dat het opgestapelde geld eindelijk eens voor verstandige doeleinden werd gebruikt!” — — —

Vier-en-twintig uur nadat Baxter was vertrokken, heette het dat de vorst van Plessenheim met zijn vriend baron von Brand voor eenigen tijd naar Berlijn zou gaan.

Inderdaad was het Raffles, die de hoofdstad van het vorstendom verliet, om weer plaats te maken voor den werkelijken vorst.

„Deze geschiedenis is van veel belang ge-

weest voor mij zelf en voor de goede onderdanen!" zei Raffles in de coupé tot Brand. „Ik heb de menschen, die hier wonen, weer tot normale menschen gemaakt!

„Nu zullen wij eens zien, hoe mijn opvolger en voorganger, de vorst, zich tegenover zijn onderdanen zal gedragen!"

„Het beste van de heele historie is, dat men jou eindelijk eens een standbeeld heeft opgericht", meende Brand.

„Als je nog wat langer gebleven was, had je het zelf kunnen onthullen. Nu is dat een feestelijkheid, die voor den waren vorst is weggelegd. Het zal mij werkelijk benieuwen hoe hij het opneemt."

Raffles stak een sigaret op en lachte zachtjes..

Daarop zei hij:

„Je ziet, beste Charly, dat het geen moeite kost, om een standbeeld te krijgen van de menschen.

Mijn standbeeld hier echter heb ik eerlijk verdiend!"

„Ja, dat heb je!" antwoordde Brand, „als je nog langer hadt geregeerd, dan had het volk je minstens „den groote" genoemd."

.....

Zoodra inspecteur Baxter den vorigen dag te Rotterdam was aangekomen, had hij de nachtboot genomen naar Gravesend en was vandaar naar Londen doorgegaan. In de Britsche metropolis aangekomen, haastte hij zich per rijtuig naar Scotland Yard, zonder zich een oogenblik rust te gunnen.

Hij kwam daar aan, juist op het oogenblik, dat Marholm binnen gekomen was, om zijn dagtaak aan te vangen.

„Is Raffles nog te Londen?" was in plaats van een groet de eerste vraag, welke hij tot zijn secretaris richtte.

Marholm echter was niet zoo haastig en, terwijl hij den hoofd-inspecteur gemoedelijk de hand toestak, zei hij:

„Goeden morgen, inspecteur!"

„Ik heb maling aan jouw goeden morgen!" antwoordde deze, „ik wil weten, of Raffles nog te Londen is. Daarvoor ben ik regelrecht van het station naar het bureau gekomen, zonder mijzelf één oogenblik slaap te gunnen!"

Marholm stopte zijn pijp en antwoordde:

„Hm, of Raffles nog te Londen is, weet ik niet!"

„Wat?!" schreeuwde Baxter. „Is hij misschien niet meer hier? En daarom kom ik als een krankzinnige hierheen gesneld en dat alleen, omdat jij hebt geseind, dat hij nog hier is?"

„Ik herhaal je, Marholm, je brengt mij nog tot wanhoop!

„Als hij ons nu weer ontsnapt, dan is het

dezen keer jouw schuld en jij alleen draagt de verantwoording!"

De Vloo zoog behaaglijk aan zijn tabakspijp, blies een dikke rookwolk voor zich uit en scheen zich niets aan te trekken van de opgewondenheid van zijn chef.

„Gistermiddag", zoo begon hij, „was Raffles nog te Londen. Ik zelf zag hem in zijn hotel doodkalm met een dame zitten dineeren!"

„Wat?!" riep Baxter uit, „die kerel waagt het, in het publiek in een hotel te dineeren en dat nog wel met een dame? Deze brutaliteit overtreft alles!"

„Dat vind ik niet!" antwoordde Marholm, „Raffles beweegt zich graag in het publiek, ondanks onze aanwezigheid.

„Tot dusverre, inspecteur, hebben wij hem, hoewel hij zich in het openbaar beweegt, nog niet te pakken kunnen krijgen!"

„Waarom hebt gij hem niet gearresteerd?" vroeg Baxter. „Als mijn plaatsvervanger hadt gij dat moeten doen!"

„Ik zal wel oppassen!" lachte Marholm, „de schande om John Raffles te willen arresteren en hem niet te kunnen krijgen, laat ik liever aan anderen over!

„Ik heb nu eenmaal geen vertrouwen in onze zaak, wat betreft den Grooten Onbekende, naar wien ik gisteren mijn hand slechts behoefde uit te steken; maar een inwendige stem waarschuwde mij om niet zoo roekeloos te zijn!

„Want als men John Raffles heeft, heeft men hem nog lang niet! Dat is juist het meesterlijke van hem!"

Maar Baxter luisterde al niet meer naar zijn secretaris. Hij was woedend en stond heftig te gesticuleeren, uitroepend:

„Beveel onmiddellijk alle detectives om ons te vergezellen en laat hen in de voorkamer aantreden!

„De duivel zelf zou in het spel moeten zijn, — als Raffles ten minste nog in het hotel is — dat wij hem dezen keer niet zouden krijgen!"

Een kwartier later betrad inspecteur Baxter de groote hall van het hotel Cecil en informeerde daar, nadat hij een nauwkeurige beschrijving van John Raffles had gegeven, of een dergelijk persoon tijdelijk hier in het hotel woonde met een dame.

De kellner, die den hoofd-inspecteur kende, gaf hem na eenig nadenken de gewenschte inlichtingen en zei:

„Jawel, een heer, zooals gij hebt beschreven, woont als mijnheer Otto Muller met zijn vrouw in een reeks vertrekken op de eerste étage, hij bewoont daar zelfs de zoogenaamde vorstelijke vertrekken."

„Juist iets voor hem!" mompelde Baxter, „iemand zooals ik ben, is blij, als hij een eenvoudige kamer kan betalen, en deze schurk

huurt de vorstelijke vertrekken op de eerste étage. Maar dat komt, omdat hij van het geld van anderen leeft."

De kellner, die deze alleenspraak had gehoord, zei:

"Ik verzoek u, mijnheer de inspecteur, als die man werkelijk een bedrieger is, de arrestatie zonder veel opzien te doen plaats hebben met het oog op onze andere gasten."

"Wees onbezorgd", sprak de inspecteur, "ik zal u geen onaangenaamheden bezorgen. Is de heer Otto Muller aanwezig?"

"Nee", antwoordde de kellner, nadat hij even bij den portier had geïnformeerd. "Mijnheer en mevrouw zijn een half uur geleden uitgegaan. Voor de lunch zullen zij niet terugkomen."

Er bleef Baxter niets anders over dan met zijn beambten in de conversatiezaal van het hotel te wachten.

Het was over ééne 's namiddags, toen Otto Muller met zijn dame in het hotel terugkeerde.

Men liet hem ongestoord naar zijn kamers gaan en — juist op het oogenblik toen hij zijn dame den kostbaren bontmantel afnam en haar in den hals kuste — werd de deur geopend en Baxter, gevolgd door Marholm en een aantal detectives, snelden de kamer binnen, paktten hem beet, wierpen hem op den vloer en deden hem de handboeien aan.

"Goddank!" riep Baxter, "eindelijk heb ik u! De kruik gaat zoolang te water tot zij breekt en dezen keer ontsnapt gij mij niet meer!"

"Om 's hemels wil", riep de dame uit, "wat doet gij? Wie zijt gij en wat wilt gij?"

"Dat zult gij meteen wel zien, madame!" antwoordde Baxter, die vermoedde, dat zij niet veel bijzonders was.

"Gij kunt uw vriend naar het hoofdbureau van politie volgen en zijt voor ons ook ongetwijfeld een goede vangst."

Nu had de vorst van Plessenheim zijn bezinning teruggekregen. Ondanks de boeien van het zwaarste kaliber, zooals men die alleen gebruikt voor gevaarlijke misdadigers, wierp hij een blik vol verontwaardiging naar Baxter en riep:

"Zeg eens, idioot, wie zijt gij eigenlijk en wat valt u in, om mij op deze brutale wijze te beleedigen?"

"Wat?" schreeuwde Baxter, "durft gij mij een idioot te noemen? Gij hebt mij lang genoeg voor den gek gehouden, maar nu is daaraan een einde gekomen!"

"Ik vraag u", riep de vorst woedend uit, "wie gij zijt? Deze grap zal u duur te staan komen!"

"Nu wil de kerel nog weten, wie ik ben," lachte Baxter, "alsof hij mij niet kent!"

"Mijn waarde vriend, wij behoeven geen

comédie voor elkaar te spelen. Al het verdere zult gij op Scotland Yard vernemen, Mr. John Raffles!"

Op dit oogenblik kwam de directeur van het hotel binnen, om Baxter te verzoeken, het hotel te verlaten, daar het lawaai reeds de aandacht der andere gasten had getrokken.

"Mijnheer de directeur", riep de vorst, zoodra hij den gerant zag, "zeg mij als 't u belieft, wat deze lieden willen. Ik heb het gevoel alsof ik onder een bende krankzinnigen ben terecht gekomen."

"No, Sir", antwoordde de directeur, "dat is niet het geval; dit is hoofd-inspecteur van politie Baxter van Scotland Yard met zijn beambten."

"Ik dank u", antwoordde de vorst.

"Spaar uw woorden toch!" riep Baxter den directeur toe, "die man houdt u voor den gek. Hij weet best, wie ik ben. De naam Otto Muller is een valsche naam!"

"En deel mij nu mede", vervolgde de vorst, "waarom gij mij behandelt als een gevaarlijk misdadiger."

"Misschien omdat ik tijdelijk hier woon? Ik denk toch, dat in Engeland iedereen zich mag noemen zooals hij wil."

"Aha!" riep Baxter, "hij bekent al, dat hij onder een aangenomen naam leeft!"

"Ik heb niets te bekennen!" klonk het antwoord. "Mijn naam gaat u niets aan!"

"Maar deze behandeling tegen mijn persoon zal voor u de onaangenaamste gevolgen hebben."

"Opdat gij weet, met wien gij te doen hebt, zeg ik u:

"Ik ben de vorst van Plessenheim!"

De hoofd-inspecteur van politie barstte in een luiden schaterlach uit en zei:

"Dat is een prachtige mop, die gij daar vertelt, maar men mag mij morgen ophangen, als gij de vorst van Plessenheim zijt!"

"Vooruit mannen! Pakt hem beet en brengt hem naar Scotland Yard en neemt zijn liefje maar meteen mee!"

Geen woorden of bedreigingen hielpen den vorst en op deze wreede wijze kwam er een eind aan zijn huwelijksreis.

Al zijn papieren had hij ter beschikking gesteld van Raffles; hij wist werkelijk niet, hoe hij zich uit dezen toestand zou redden.

Den volgenden ochtend verkondigden de kranten met vette letters het volgende nieuws:

John Raffles eindelijk gepakt!

John Raffles in een hotel onder den naam Muller gearresteerd!

Zijn geliefde, een vroegere actrice, eveneens gevangen genomen!

Baxter intusschen was de held van den dag.

De gezamenlijke detectives van Scotland Yard brachten hun chef als bewijs hunner vereering een lauwerkrans en de hoofd-inspecteur was in den zevenden hemel.

Het was tegen den avond van den volgenden dag, toen John Raffles den Engelschen bodem betrad en de eerste couranten kocht aan de haven.

„Vervloekt?” riep hij eensklaps uit toen hij met zijn vriend in d coupé zat, „het was hoog tijd, dat ik in Londen terug kwam.

„Hier lees ik waarachtig in de krant, dat men den vorst Von Plessenheim in plaats van mijn persoon gevangen heeft genomen. Dat kan Baxter duur te staan komen.”

Nauwelijks was Raffles in het Victoria-station te Londen aangekomen of hij spoedde zich naar het dichtstbij gelegen telegraafkantoor en verzond het volgende telegram aan den hofmaarschalk te Bücklingsburg:

„Ik ben naar Londen gegaan en hier ten gevolge van een persoonsverwisseling in hechtenis genomen.

Neem onmiddellijk per telegraaf maatregelen via Duitschen gezant en beklag u bij de Engelsche regeering. Ik verlang algeheele satisfactie. Om het u gemakkelijker te maken, deel ik u mede, dat ik incognito in hotel Cecil logeerde onder den naam van Otto Muller.

Laat geen minuut verloren gaan, treed onmiddellijk handelend op.

Ik laat dit telegram door mijn reisgezel afgeven.

KURT VON PLESSENHEIM.”

„Ziezoo,” zei Raffles, „als Baxter zich er ooit leelijk heeft ingedraaid, dan is het zeker dezen keer.”

Den volgenden morgen nam Baxter zijn gevangene het eerste verhoor af.

Een geheele rij van de voornaamste juristen uit Engeland, rechters en advocaten, waren hiervoor in het kleine rechtszaaltje van het politie-bureau in Bow-street, waar de politierechter zetelt, samengekomen en zelfs de Lord-mayor was uit nieuwsgierigheid verschenen.

Iedereen was nieuwsgierig den Grooten Onbekende nu eens van aangezicht tot aangezicht, in zijn ware gedaante en zonder eenige vermomming, te zien.

Om van zijn triomf ten volle te genieten, had Baxter zelfs den gehaten journalisten toegang verstrekt.

Vol belangstelling keken alle aanwezigen naar den gevangene, die bewaakt werd door zes tot de tanden gewapende agenten van politie en verwonderden zich over de trotsche, zelfbewuste houding, welke hij bleef aanmenen.

„Het is jammer van den kerel,” fluisterden de journalisten tegen elkaar. „Hij ziet er uit als een geboren vorst.”

Met een verachtelijk glimlachje luisterde beklaagde naar de eindelooze acte van beschuldiging, welke Baxter voorlas.

Bijna twee uur lang duurde dit en aan het slot vroeg Baxter:

„Bekent gij, de u ten laste gelegde misdaden te hebben gepleegd?”

„Gij zijt stapelgek!” antwoordde de gevangene. „Gij zijt zóó volslagen krankzinnig, dat ik voor u een speciale cel in mijn krankzinnigengesticht zou laten bouwen, als ik u in mijn residentie had.”

Baxters gelaat werd purperrood, terwijl Marholm zich op de lippen beet en de journalisten elkaar glimlachend aanstieten.

„Een ongehoorde brutaliteit,” mompelden echter de juristen en Baxter zei:

„Jammer, dat bij ons de lijfstraffen zijn afgeschafft anders zou ik deze beleediging van mijn persoon weten te wreken.”

„Prettig, als gij mij eens komt bezoeken!” lachte de vorst.

„Zwijg!” schreeuwde Baxter, „Mij kunt gij niet bedriegen! Ik kom regelrecht uit het vorstendom Plessenheim en heb een paar dagen geleden nog met den vorst gesproken.”

„Dat kan wel zijn,” antwoordde de gevangene, terwijl een lachje om zijn lippen speelde. „Maar wat gij vertelt, komt toch niet uit!”

„Wij zullen daar niet over twisten,” riep Baxter, „bekent gij nu eindelijk, dat gij John Raffles zijt?”

„Ik herhaal u nog eenmaal,” antwoordde de vorst, „dat gij stapelgek zijt! Ik ken uw John Raffles alleen uit de kranten en wil u en al dezen heeren gaarne bekennen, dat ik mij dikwijls kostelijk om hem heb geamuseerd.”

„Gij bekent dus niet,” riep Baxter tandknarsend van woede, terwijl de aderen op zijn voorhoofd als koorden opzwoollen.

De vorst antwoordde met een schouderophalen en keek hem vol minachting aan.

„All right!” riep Baxter uit. „Dan lever ik u over aan den rechter? Breng den gevangene weg!”

Op dit oogenblik werd een deur der zaal geopend en verschillende hooggeplaatste Engelsche ambtenaren en een vertegenwoordiger van het Duitsche gezantschap snelden binnen.

Nauwelijks hadden de binnenkomende heeren den gevangene gezien of zij liepen haastig naar hem toe, maakten diepe buigingen en een der Engelschen, Lord Ruston, adjudant van den koning, beval op scherpen toon den verblufften politie-agenten:

„Neem onmiddellijk Zijne Hoogheid de boeien af!”

Daarop wendde Lord Ruston zich tot Bax-

ter, die er als een steenen beeld bijstond en bulderde hem toe:

„Mijnheer, gij zijt de grootste idioot en lomperd, die er ooit in Engeland heeft geleefd. Zijt gij krankzinnig of dronken?”

„Om een regeerend vorst hier in een dergelijken toestand te brengen!”

Baxter deinsde bij die woorden achteruit, alsof een granaatvuur tegen hem geopend was.

Met beide handen steunde hij op een schrijftafel en stamelde:

„Uwe Lordschap — ik begrijp niet — ik begrijp niet — mylord — ik begrijp niet —”

„Gij hebt gelijk,” vervolgde Lord Ruston,

„Gij begrijpt inderdaad niet. Gij begrijpt niets!”

„Gij verstaat het alleen, om de grootste verwarringen in het leven te roepen. Gij hebt ons een potje gekookt, waaraan wij allen onze vingers en lippen weleens leelijk kunnen branden. Maar de duivel hale u! Ik zal ervoor zorgen, dat gij een voorbeeldige straf krijgt!”

„Het zou het beste voor u zijn, dat gij om uw zenuwen weer te kalmeeren, naar een koudwater-inrichting gingt.

„Iedere dokter in Engeland en ieder van ons zal gaarne constateeren, dat gij krankzinnig zijt!”

Baxter, voor wien de geheele kamer in het rond draaide, staarde Lord Ruston aan en stotterde:

„Ja, mylord, ik geloof werkelijk, dat ik krankzinnig ben!”

„Goed, dat gij het inziet,” meende deze.

Daarop wendde de Lord zich tot den vorst, die nu ontgaan was van de boeien en begon, in naam der Engelsche regeering, zijne verontschuldiging aan te bieden.

De vorst, die zijn goed humeur reeds had teruggekregen, stelde Lord Ruston gerust en noodigde hem en alle aanwezige grootwaardigheidsbekleeders uit tot een diner in zijn hotel.

Enige minuten later waren Baxter en Marholm alleen.

De hoofd-inspecteur zat met het hoofd in de handen geleund en staarde als een waanzinnige naar den grooten lauwerkrans boven zijn schrijftafel, waarop met gouden letters gedrukt stond:

Aan den nieuwen Sherlock Holmes,
den besten detective der 20e eeuw.

Hun hooggeëerden inspecteur
PHILEAS BAXTER.

De beamtten van Scotland Yard.

Herinnering aan de arrestatie van John Raffles
op 12 October 1911.

Marholm volgde den blik van zijn chef, las

eveneens het opschrift, klopte den inspecteur op den schouder en zei:

„De 12e October is uw Sedan geworden. Gij zijt de tweede Napoleon III en wel de Engelsche politie-Napoleon.”

Terzelfder tijd boden reeds de krantenjongens in Londen een extra-sensatienummer te koop aan en in Scotland Yard zat nog steeds Baxter naar den lauwerkrans te staren. Hij wist niet, wat hij moest doen.

Plotseling sprong hij op, greep Marholm met beide vuisten beet en schreeuwde:

„Jij bent een gemeene hond! Wurgen zou ik je wel willen voor deze schandelijke daad!”

„Om 's hemels wil,” hijgde Marholm en snakte naar adem, „nu is hij pas inderdaad gek geworden. Straks wordt hij nu nog een moordenaar ook!”

Baxter beschikte in zijn woede over reuzenkrachten en hij zou misschien de arme vloot met even veel gemak als het lastige insect, waar zijn secretaris spottend naar genoemd werd, om het leven hebben gebracht, als op dit oogenblik de deur niet was geopend.

Baxter staarde naar de deur, zag de vorst von Plessenheim en stamelde:

„Wat wenscht gij, Hoogheid?”

„Ik ben nog even teruggekomen,” antwoordde de binnentredende, „om met u een paar woorden in vertrouwen te spreken.

„Ik zie in, dat gij u in deze zaak, ondanks alles, correct hebt gedragen en kom derhalve terug om u te verzekeren dat ik u volkomen vertrouw en u deze ridderorde te overhandigen voor uw plichtsbetrachting.”

Baxter staarde, alsof het een hemelwonder was, naar het met briljanten bezette gouden kruis van verdienste van het vorstendom Plessenheim.

Tevengeefs snakte hij naar lucht, en zocht hij naar woorden om zijn dank te kunnen uitspreken.

Nog vóórdat hij één woord had kunnen zeggen was de bezoeker als een spook verdwenen en Marholm, die zijn gekreukeld boordje recht trok, zei:

„Ik geloof niet, dat zoiets ooit is voorgekomen.”

Beneden voor de deur stapte Raffles met Brand in zijn auto en terwijl Henderson vol gas gaf zei Lord Lister tot zijn vriend:

„Zoo, beste jongen, nu heb ik voor den laatsten keer voor den vorst Von Plessenheim gespeeld en een pleister gelegd op de wond van Baxter in den vorm van een ridderorde.”

Marholm had inmiddels het etui, dat op de schrijftafel lag, geopend.

Baxter, die nog steeds naar de ridderorde in zijn hand staarde, werd plotseling door een luide uitroep van zijn secretaris in zijn verrukking gestoord.

„Alle duivels," riep de vloot, „gij zijt niet meer alleen krankzinnig, ik ben het ook!"

„Gelukkig!" zei Baxter, „ik heb dat altijd wel gedacht, maar het doet me goed het nog eens uit je eigen mond te hooren bevestigen. Misschien wil je me wel zeggen hoe je zoo opeens achter de waarheid bent gekomen?"

„Hierdoor!" antwoordde Marholm, hem een kaartje voor den neus houdend.

„Kijk, dit vond ik in het etui van de ridderorde.

„Hier staat geschreven:

„Waarde hoofd-inspecteur!

Voor trouwe diensten overhandig ik u

hierbij een ridderorde en blijf ik uw zeer toegenegen

VORST V. PLESSENHEIM."

„En daar" — Marholm keerde het kaartje om — „daar staat geschreven:

„Groeten van John Raffles".

„Dat is het allerdolste wat ik ooit heb beleefd!

„Daar begrijp ik niets van!"

„Ik ook niet!" zuchtte Baxter, „maar zal me er maar niet meer in verdiepen, in elk geval heb ik er een orde bij gekregen!"

De volgende aflevering (No. 565) bevat:

De Muzentempel op Sint Helena.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885